

VOJAŠKI VIKARIAT

25 LET DELOVANJA

VOJAŠKI VIKARIAT

25 LET DELOVANJA

Vojaški vikariat: 25 let delovanja

Uredniški odbor:

Matej Jakopič, dr. Matjaž Muršič Klenar, Klemen Štavbar

Fotografije:

arhiv Vojaškega vikariata, Luka Mitrović, arhiv Slovenske vojske

Jezikovni pregled:

Neža Šuligoj

Izdajatelj:

Vojaški vikariat

Založnik:

Poveljstvo za doktrino, razvoj, izobraževanje in usposabljanje

Grafična priprava:

Boris Jurca

Leto izdaje:

2025

Kraj:

Maribor

Elektronska izdaja je dostopna na spletni strani <https://dk.mors.si>.

Katalogni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID 248317955
ISBN 978-961-7160-44-4 (PDF)

Kazalo

UVODNIKI

<i>Ob srebrnem jubileju Vojaškega vikariata</i> – mag. Borut Sajovic	9
<i>Ob srebrnem jubileju Vojaškega vikariata</i> – generalpodpolkovnik Robert Glavaš	11
<i>Ob srebrnem jubileju Vojaškega vikariata</i> – msgr. dr. Andrej Saje	13
<i>Ob 25. obletnici evangeličanske duhovne oskrbe v Slovenski vojski</i> – mag. Leon Novak	15

DELO VOJAŠKEGA VIKARIATA

<i>Zmota in celo krivoverstvo bi bilo pobožno življenje odpraviti iz družbe vojakov:</i> <i>teološki vidiki duhovne oskrbe v vojski</i> – Jakob Piletič	19
<i>Vsebina dela Vojaškega vikariata</i> – Dominik Tikvič	23
<i>Duhovna oskrba v mednarodnih operacijah in na misijah</i> – Klemen Štavbar	25
<i>Zakramentalno delovanje Vojaškega vikariata</i> – dr. Matjaž Muršič Klenar	37
<i>Duhovna oskrba v Slovenski vojski (Evangeličanska cerkev)</i> – mag. Violeta Vladimira Mesarič	59
<i>Dobrodelnost in humanitarna dejavnost med vojaki</i> – Dejan Glavač	77
<i>Duhovna podpora za pripadnike in njihove družine</i> – Nina Dobrajc	87
<i>Kapele v Slovenski vojski in njihovi zavetniki</i> – Gašper Naglost	101
<i>Opazuješ moje potovanje in moje počivanje,</i> <i>z vsemi mojimi potmi si seznanjen (Ps 139, 3).</i> – Nina Dobrajc	115
<i>Vizija delovanja VVIK</i> – Janez Mevec	127

ŽIVLJENJE PISI PRIPADNIKOV VOJAŠKEGA VIKARIATA

Trenutni pripadniki

Matej Jakopič	132
Mag. Violeta Vladimira Mesarič	133
Dr. Matjaž Muršič Klenar	134
Jakob Piletič	134
Gašper Naglost	135
Dejan Glavač	135
Klemen Štavbar	136
Nina Dobrajc	136
Janez Mevec	137
Dominik Tikvič	137
Sebastijan Martinčič	138
Matej Križnar	138

Nekdanji pripadniki Vojaškega vikariata

Msgr. dr. Jože Plut	139
Milan Pregelj	140
Aleksander Urek	140
Vito Muhič	141
Dr. Aleksander Erniša	141
Primož Kumin	141
Tomaž Lenart	142
France Kokalj	142
Silvestra Sadar	142
Lea Hladky Turk	143
Marko Škufca	143
Suzana Kračun	143
Mag. Jani Matias Deutsch	144
Matic Vidic	144
Miha Novak	144
Peter Ferjan	145
Slavko Kralj	145
Mateja Marič	146
Mateja Arko	146
Cvetka Vrabič	146

UVODNIKI

Ob srebrnem jubileju Vojaškega vikariata

Ob prevzemu funkcije ministra za obrambo sem zelo kmalu prepoznal duhovno oskrbo kot eno izmed posebnosti na obrambnem področju, ki se odlikuje po svoji urejenosti. Duhovna oskrba je v Natovih državah standard, tako da nas organizirana duhovna oskrba v okviru celostne skrbi za pripadnike in pripadnice v Slovenski vojski postavlja ob bok drugim razvitim vojskam.

Začetki duhovne oskrbe v Slovenski vojski so bili prežeti z veliko vztrajnostjo. Jeseni 2000 sta bila podpisana sporazum med Vlado Republike Slovenije in Slovensko škofovsko konferenco o duhovni oskrbi vojaških oseb v Slovenski vojski ter podoben sporazum Vlade Republike Slovenije z Evangeličansko cerkvijo. Na podlagi teh dveh sporazumov je Državni zbor 14. maja 2002 sprejel dopolnitev Zakona o obrambi za področje duhovne oskrbe. Po podpisu pravilnika o organizaciji in spremembi nekaterih drugih pravnih aktov so bile vzpostavljene pravne podlage za delovanje Vojaškega vikariata v Slovenski vojski. Junija 2001 je bil dr. Jože Plut postavljen na delovno mesto prvega vojaškega vikarja, avgusta istega leta pa je bil kot prvi vojaški kaplan zaposlen Matej Jakopič, današnji vojaški vikar.

Pripadniki in pripadnice Slovenske vojske se opredeljujejo za različne veroizpovedi in svetovnonazorske opredelitve, kar spoštujemo kot njihovo osebno odločitev. Prepričan sem, da je tudi s pomočjo Vojaškega vikariata v Slovenski vojski vzpostavljeno vzdušje, v katerem lahko prav vsak pripadnik in pripadnica čutita, da je njegovo oziroma njeno osebno dostojanstvo glede pripadnosti katerikoli od verskih skupnosti spoštovano. Verjamem, da nas razlike med nami bogatijo in združujejo v skupnem prizadevanju za dobro. To željo in trud delimo vsi dobro misleči ljudje, ne glede na svojo versko opredelitev ali svetovni nazor, pa so strpnost, človeškost, spoštovanje sočloveka in dobronamernost naše vodilo.

Spoštovani pripadniki in pripadnice Vojaškega vikariata,

ste enakovreden in nepogrešljiv del obrambnega resorja. V naše okolje prinašate človeško toplino, tankočutnost ter občutek za vsakega posameznika in posameznico. Z veliko profesionalnostjo prepoznate željo po duhovni opori in potrebo po zaupnem pogovoru, kadar vas pripadniki in pripadnice poiščejo, ko se spoprijemajo z osebnimi stiskami. Predvsem pa je pomembno, da stojite ob strani našim pripadnikom in pripadnicam v mednarodnih operacijah in na misijah.

Vaši kulturno duhovni dogodki, ki jih pripravljate z vso skrbnostjo, so vedno zelo dobro obiskani. Z ganljivim božično-novoletnim dogodkom ob izteku lanskega leta ste me navdušili. Pristni toplina in prijaznost vojaškega vikarja Mateja Jakopiča ter vas, sodelavk in sodelavcev Vojaškega vikariata, se nezadržno širita ter prinašata veselje in optimizem v celoten kolektiv.

Vsak začetek je navadno težak in negotov. Tudi z uvajanjem duhovne oskrbe v Slovenski vojski je bilo tako. Življenje ni sestavljeno le iz zmag, razlika med zmagovalci in poraženci pa se meri v vztrajnosti. Vedno bodo dogodki, ki nam jemljejo pogum, ko želimo doseči tisto, kar smo si zadali, vztrajnost pa je tisti glas v glavi, ki pravi: »Če ti ne uspe prvič, poskusi znova.«

Pripadniki in pripadnice Vojaškega vikariata s širokim spektrom znanja, ki skrbite za duhovno oskrbo pripadnikov in pripadnic Slovenske vojske ter njihovih družinskih članov, ste v četrto stoletje dokazali, da ste vztrajni in zvesti svojemu poslanstvu, ki ga razvijate v dobro nas vseh.

Iskreno vam čestitam ob srebrnem jubileju, zahvaljujem se vam za vaš veliki prispevek v dobro slovenskega obrambnega sistema in vam želim veliko poguma ter vztrajnosti tudi v prihodnje.

Mag. Borut Sajovic,
minister za obrambo

Ob srebrnem jubileju Vojaškega vikariata

Duhovna oskrba v Slovenski vojski letos obhaja petindvajseto obletnico svojega delovanja. Začetki so bili skromni, skoraj nezaznavni. Najprej eden, potem drugi. Kasneje še ostali. V samih začetkih Slovenska vojska ni vedela, kaj bi z duhovniki v vojski počela, pa tudi prvi vojaški vikar dr. Jože Plut in prvi vojaški kaplan Matej Jakopič nista prav dobro vedela, kako bosta sprejeta. Značaj »pionirjev« s tega področja je takoj postal priljubljen, še posebej, ko se je pridružila prva evangeličanska duhovnica mag. V. Vladimira Mesarič in so kot ekipa pokazali širino razumevanja delovanja Slovenske vojske. K temu so seveda pripomogla tudi izobraževanja in šolanja v tujini, kjer so spoznavali različne sisteme religioznih duhovnih oskrb. Za značaj Slovenske vojske in slovenskega vojaka so na vseh ravneh pripravili pravne podlage, ki so bile temelj začetkov vraščanja religiozne duhovne oskrbe in sprejetost na terenu. Seveda je bilo

na začetku veliko težav ali izzivov, tako s strani Slovenske vojske kakor tudi s strani politike. Dokončno se je religiozna duhovna oskrba utrdila za delovanje v obrambno-varnostnem sistemu z Odločbo Ustavnega sodišča, ki je razsodilo, da zaposlovanje duhovnikov v Slovenski vojski ni v neskladju z Ustavo RS, Zakonom o obrambi in 22. členom Zakona o verski svobodi. Ustavno sodišče je poudarilo, da mora država, če je to nujno za izvajanje pozitivne verske svobode, okrnjeno svobodo posameznikov nevtralizirati tudi z aktivnim delovanjem, ki naj ublaži nastalo prikrajšanje. Seveda gre za situacije, ko sta slovenskemu vojaku močno omejeni gibanje in prakticiranje lastne veroizpovedi, predvsem tudi v mednarodnih operacijah in na misijah. Splošna deklaracija o človekovih pravicah in elementi mednarodnega vojnega in humanitarnega prava, skupaj z ženevskimi konvencijami so tako z ustanovitvijo Vojaškega vikariata postali del pravnih aktov v SV.

Njihovo delo je vsekakor pomembno tudi za mednarodno prepoznavnost Republike Slovenije in Slovenske vojske. V organizaciji Vojaškega vikariata je bilo izvedenih več mednarodnih dogodkov. Tako so leta 2003 in 2013 v Sloveniji gostili mednarodno zvezo AMI (Apostolat Militaire International, svetovno združenje krščanskih vojakov). Še bolj pomembni pa sta bili leto 2005 in 2016, ko sta Vojaški vikariat in Slovenska vojska gostila IMCCC (International Military Chief of Chaplains Conference). Prav tako osebje Vojaškega vikariata skrbi za vsakoletna romanja pripadnikov SV katoliške in evangeličanske veroizpovedi v Lurd ali Méjannes v Franciji. Nepogrešljiva pa je tudi njihova prisotnost in delo v mednarodnih operacijah in na misijah, kjer je delovala Slovenska vojska.

Tako je sčasoma pionirsko obdobje religiozne duhovne oskrbe v Slovenski vojski postajalo vse bolj prepoznavno. Vojaški duhovniki spremljajo pripadnike SV in njihove družinske člane od rojstva do smrti v vseh življenjskih obdobjih.

S svojim delom so spodbudili ustanovitev službe, ki se ukvarja s celostno skrbjo za pripadnike v SV (CSP). V tem duhu nudijo podporo najožjim družinskim članom naših pripadnikov pri krstih, birmah, porokah, žal pa tudi pri pogrebi. Za otroke pripravljajo razne poletne taborne in počitniške dejavnosti, za pripadnike SV pa tečaje meditacij, družinske vikende, duhovne vaje ipd.

Dober poveljnik v pripravi na boj uporabi vsa možna sredstva, ki so na dosegu roke, so uporabna, legalna, legitimna in zakonita. V smislu grške antropologije je vsak človek sestavljen iz treh bistvenih elementov: telesa, duše in duha; tako je vsak poveljnik dolžan, poleg bojne in logistične pripravljenosti, zagotoviti tudi dobrobit telesa z zdravstveno oskrbo, dobrobit duše s psihološko oskrbo in dobrobit duha (etike in morale) z duhovno oskrbo.

V časih, ki so zaradi trenutnega stanja v svetu zelo negotovi, z najboljšimi željami spodbujam vse pastoralne delavce v Vojaškem vikariatu, ki so del nas, k nadaljnjemu zavzetemu delu. Samo skupaj smo močnejši.

Ob srebrnem jubileju vam izrekam iskrene čestitke.

Generalpodpolkovnik

Robert Glavaš,

načelnik Generalštaba SV

Ob srebrnem jubileju Vojaškega vikariata

Letos praznujemo 25. obletnico duhovne oskrbe v Slovenski vojski in s tem povezanega delovanja slovenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih asistentov v njej. Pričujoči zbornik prinaša aktualne vsebine s področja delovanja pastoralnih delavcev.

Začetki krščanstva segajo v čas rimskega cesarstva. Takrat je rojstvo in delovanje Jezusa iz Nazareta pomenilo takšen mejnik, da od takrat štejemo obdobje pred Jezusom Kristusom in po njem. Poznavalci Jezusovega življenja v evangelijskih zapisih na več mestih omenjajo njegovo razumevanje in sočutje do vojakov. Jezus je razumel, da se vojaki srečujejo tudi z etičnimi in moralnimi dvomi. Ko v novodobnem času govorimo o dostojanstvu vsakega človeka, človekovih pravicah, vojnem in humanitarnem pravu, sorazmerni uporabi sile, svobodi, ujetništvu in obrambni vojni (nekoč

je bila to pravična vojna), morajo imeti zlasti vojaki o naštetih področjih izoblikovana zdrava moralna načela in etični kompas. Morda so zgoraj navedeni razlogi in odprta vprašanja vojakov, kdaj uporabiti silo in v kakšni meri, razlog, da so bili vojaki Jezusu posebej blizu, čeprav so ga na koncu križali. Navsezadnje pri vsaki sveti maši ponavljamo besede stotnika Kornelija, ki jih je izrekel Jezusu: *Gospod, nisem vreden, da prideš k meni. A reci le besedo* (prim. Mt 8,8). Jezus je vojake tudi poučeval. Vojaki so ga spraševali: »In mi, kaj naj storimo?« Rekel jim je: »Ne bodite do nikogar nasilni in nikogar ne trpinčite, ampak bodite zadovoljni s svojo plačo« (prim. Lk 3,14).

Duhovna oskrba vojakov je bila v takšni ali drugačni obliki navzoča skozi celotno zgodovino krščanstva. Če govorimo o duhovni oskrbi vojakov na slovenskem etničnem ozemlju, ne moremo mimo časa Habsburžanov in avstro-ogrskega obdobja (1867–1918). V prvi (1914–1918) in drugi svetovni vojni (1939–1945) so imele vse sprte strani na voljo duhovno oskrbo, tudi islamsko, kadar je bilo to dobro za vojake na fronti. Tako smo leta 2017 obhajali 100-letnico postavitve prve mošeje na slovenskih tleh v Logu pod Mangartom. Razlog za njeno postavitve leta 1917 je bil v tem, da je bilo v avstro-ogrsko vojsko v prvi svetovni vojni poklicano tudi večje število Bošnjakov z ozemlja današnje Bosne in Hercegovine.

Poznano dejstvo je, da je bila duhovna oskrba vojakov v Socialistični federativni republiki Jugoslaviji (SFRJ (1963–1992)) prepovedana. Prav tako je bila prepovedana v vseh takratnih komunističnih državah po Evropi. Nov razcvet duhovne oskrbe vojakov se je v evropskih deželah začel s padcem Berlinskega zidu (9. novembra 1989) in začetkom demokratizacije v državah, v katerih je bil predhodno več desetletij na oblasti komunizem.

V Katoliški Cerkvi je med leti 1961 in 1965 potekal Drugi vatikanski vesoljni cerkveni zbor. Sprejete odločitve so v življenje Cerkve prinesle številne spremembe, npr. uporabo domačega jezika pri bogoslužju in drugačen položaj duhovnika ob oltarju, kjer daruje sveto mašo. Pomemben preobrat je pomenil tudi nov način razumevanja institucije Cerkve in Božjega ljudstva oziroma njegovega posameznega člana. Podana je bila definicija: »Ker Cerkev ni več pot človeka, mora človek postati pot Cerkve.« V tem duhu je papež Janez Pavel II. (1978–2005) 21. aprila 1986 podpisal apostolsko konstitucijo *Spirituali militum curae* (*Duhovna oskrba vojakov*). Vsebina dokumenta govori o tem, da mora Cerkev posvečati posebno skrb vojakom, da jih duhovno oskrbuje. Vojaki so posebna družbena skupina, ker po lastni volji postanejo stalni pripadniki oboroženih sil, ali so vanje vpoklicani po zakonu za določen čas (mobilizacija), in zato tudi potrebujejo konkretno in specifično pastoralo. Papeži so skozi zgodovino na potrebo po skrbi za vojake poskušali

odgovarjati tudi z ustanavljanjem specializiranih izobraževalnih ustanov in prilagajanjem cerkvenih struktur, ki jim je načeloval pooblaščen prelato. S konstitucijo *Spirituali militum curae* je bila prenovljena in opredeljena vloga Cerkve v sodobnem svetu, ki zadeva tudi izgradnjo in prizadevanje za mir po celem svetu. Dokument na vojake gleda kot na tiste, ki služijo varnosti in svobodi narodov, saj učinkovito prispevajo k utrjevanju miru, če svojo nalogo opravljajo v pravem duhu (primer mirovne misije). Konstitucija predvideva ustanovitev vojaškega vikariata, v nadaljevanju pa vojaškega ordinariata za oborožene sile. Vojaški ordinarij je član škofovske konference. Vojaški ordinarij ima v tem primeru osebno jurisdikcijo nad tistimi, ki pripadajo ordinariatu. Jurisdikcija je redna tako za notranje kot zunanje področje. Vojaška področja, kraji in osebe spadajo prvenstveno pod jurisdikcijo vojaškega ordinarija, šele na drugem mestu pod jurisdikcijo krajevnega škofa. Konstitucija ob vojaških osebah govori tudi o članih njihovih družin, četudi so polnoletni, le da živijo v istem gospodinjstvu.

Navedena dejstva iz konstitucije *Spirituali militum curae* tako za Cerkev na Slovenskem kot tudi za Republiko Slovenijo pomenijo odprte izzive za prihodnost.¹

Ob pomembni obletnici duhovne oskrbe v Slovenski vojski vsem nekdanjim in sedanjim pastoralnim delavcem v duhovni oskrbi Slovenske vojske in Ministrstva za obrambo izrekam iskrene čestitke in se vam zahvaljujem za dosedanje delo. Naj vas Vsemogočni Bog, na priprošnjo Marije – Kraljice miru, varuje pri zahtevnem poslanstvu.

Novo mesto, Ljubljana, 25. marca 2025, na praznik Gospodovega oznanjenja.

Msgr. dr. Andrej Saje,

novomeški škof

predsednik Slovenske škofovske konference

¹ Primer: Sporazum med Republiko Slovenijo in Svetim sedežem (vatikanski sporazum) o pravnih vprašanjih, ki velja od 13. 2. 2004.

Ob 25. obletnici evangeličanske duhovne oskrbe v Slovenski vojski

Pred petindvajsetimi leti so bili postavljeni temelji za evangeličansko duhovno oskrbo v Slovenski vojski. Oktobra 2000 je bil podpisan Sporazum med Evangeličansko cerkvijo augsburške veroizpovedi v Republiki Sloveniji in Vlado Republike Slovenije o duhovni oskrbi pripadnikov in pripadnic Slovenske vojske. Ob tej obletnici se s hvaležnostjo Bogu oziramo na preteklo obdobje, ko se spominjamo Božje moči ter Kristusovega nauka, ki nas krepi v poslanstvu služenja in varovanja miru. Apostol Pavel nas v Pismu Efežanom (Ef 6, 13-18) poziva, naj se opremimo s celotno Božjo bojno opremo, da bomo lahko obstali v preizkušnjah: »13 Zato sezite po vsej Božji bojni opremi, tako da se boste mogli ob hudem dnevu upreti, vse premagati in obstati. 14 Stojte

torej prepasani okoli ledij z resnico, oblečeni v oklep pravičnosti 15 in z nogami, obutimi v pripravljenost za oznanjevanje evangelija miru. 16 Predvsem pa vzemite ščit vere; z njim boste mogli pogasiti vse ognjene puščice hudega. 17 Vzemite tudi čelado odrešenja in meč Duha, kar je Božja beseda. 18 Ob vsaki priložnosti molite v Duhu z vsakršnimi molitvami in prošnjami.« Bojna oprema, ki jo apostol Pavel opisuje, pri tem pa ima v mislih opremo rimskega vojaka, ni orožje za uničevanje, temveč zaščita za srce, um in dušo – je resnica, pravičnost, vera, odrešenje in Božja beseda.

Vojak ne nastopa in se ne bori le proti zunanjim nevarnostim, grožnjam ter agresijam, temveč tudi proti notranjim dvomom, strahovom in skušnjavam, ki ga lahko zmedejo oziroma zavedejo in ga tako odvrnejo od poti pravičnosti. Vojaške osebe zato potrebujejo duhovno oporo – ščit vere, ki varuje pred dvomi, čelado odrešenja, ki prinaša upanje, in meč Duha, ki jih vodi k resnici. V tem poslanstvu ima evangeličanska duhovna oskrba že četrto stoletje ključno vlogo, saj pripadnikom in pripadnicam Slovenske vojske prinaša sporočilo upanja, tolažbe in moči. Vodilo »Zvesti Bogu in domovini« postane v takih razmerah uresničljivo in izvedljivo.

Evangelij miru, ki smo ga po Kristusu poklicani in opolnomočeni oznanjati, ni le beseda oziroma prijetno sporočilo, temveč način življenja. Pripadnik in pripadnica Slovenske vojske, ki nosita Božjo opremo, postaneta tako aktivna varuha pravičnosti, zagovornika in glasnika miru ter pričevalca in realizatorja Božje ljubezni. Evangeličanska namestnica vikarja in kaplani v Slovenski vojski že 25 let spremljajo pripadnike v njihovih izzivih, jih podpirajo v veri in jim pomagajo ostati trdni, zvesti Bogu in domovini ter neomajni tudi v najtežjih trenutkih.

Evangeličanska duhovna oskrba v Slovenski vojski že četrto stoletje pomembno prispeva k duhovni in moralni podpori pripadnikov in pripadnic Slovenske vojske ter s tem posredno vpliva tudi na širšo družbo. Njena vloga presega zgolj verske obrede saj predstavlja oporo v kriznih trenutkih, krepi vrednote pravičnosti, odgovornosti in miru ter spodbuja k humanemu ravnanju v vseh okoliščinah, še posebej pa v času humanitarnih, naravnih ali varnostnih kriz.

Ob tej obletnici se zahvaljujemo pripadnicam in pripadnikom evangeličanske duhovne oskrbe Vojaškega vikariata Slovenske vojske, kakor tudi njihovim katoliškim kolegom, ki so skozi leta predano služili Bogu, vojaškim osebam ter domovini. Naj vas Božji Sveti Duh še naprej vodi, da boste s stanovitnostjo in ljubeznijo služili bližnjim ter ostajali kot luč in opora v svetu, ki potrebuje Božji mir.

Mag. Leon Novak,

škof

DELO VOJAŠKEGA VIKARIATA

Jakob Piletič,
vojaški kaplan

Zmota in celo krivoverstvo bi bilo pobožno življenje odpraviti iz družbe vojakov:² teološki vidiki duhovne oskrbe v vojski

Čeprav se zdi, da teološka in vojaška znanost ne moreta nikjer najti presečišča, ga vendar najdeta v človeku, v vojaku, ki je iz ljubezni do domovine in njenih prebivalcev pripravljen žrtvovati celo svoje življenje. Žrtvovanje pa bi bilo nezadostno, če bi ne postajalo darovanje. Žrtvovanje namreč postane darovanje, ko je neprisiljeno, prostovoljno, svobodno in storjeno v luči višjih ciljev ter motivirano iz ljubezni do Boga. Če nam torej vojaška znanost ponuja načine, kako ohranjati mir, ga vzpostavljati in si zanj prizadevati, pa nas teološka znanost razsvetljuje, zakaj to sploh početi, v čem je vrednost miru in kaj pravi mir pravzaprav sploh je.

Teološki razlogi, zlasti katoliške duhovne oskrbe v vojski, so globoko zakoreninjeni v učenju Cerkve o dostojanstvu človeške osebe, moralnih načelih ter v usmiljenju in spravi, za katero si Cerkev po Božjem naročilu nenehno prizadeva. Duhovna oskrba vojaških oseb tako ni le praktična potreba ali golo upoštevanje človekovih pravic, ki so neodtujljive celo v vojnem stanju, temveč najprej izraz teološke resničnosti, ki kot svoj poslednji *finis* prepoznava *salus animarum*, *rešenje duš*, ter tako poudarja vrednost duhovnega življenja tudi in zlasti v natežjih okoliščinah, med katere *par excellence* moremo jasno uvrščati tudi vojno in druge oborožene konflikte.

Dostojanstvo človeške osebe

2 Frančišek Saleški, Filoteja ali Uvod v bogoljubno življenje, Ljubljana, 1899. (Prevod Kržič Anton) I. dal, pogl. III, str. 12. Katoliška bukvarna.

Temeljni teološki razlog duhovne oskrbe v vojski gre iskati v nauku o človekovem dostojanstvu, ki pa temelji na poročilu razodetja (cf. 1 Mz 1,26-27) in resnici vere, da je človek ustvarjen po Božji podobi. Vojaki oziroma vojaške osebe, kot vsak drug človek, ohranijo svojo notranjo vrednost in dostojanstvo, ne glede na okolje, v katerem so, ali delo oziroma dolžnost, ki jo opravljajo. Cerkev v skladu z božjim razodetjem poudarja, da je vsak posameznik ljubljen od Boga, Cerkev pa mu ne glede na okoliščine njegovega življenja in služenja hoče nuditi vso duhovno pomoč, ki jo potrebuje, da bi rasel v veri in spoznanju Boga.

V pastoralni konstituciji o Cerkvi v sodobnem svetu *Gaudium et spes* (1965) tako Cerkev ob koncu drugega tisočletja poudarja, da ima vsak človek pravico do duhovnega napajanja in podpore, Cerkev pa je dolžna skrbeti za duhovni napredek vseh ljudi v vseh segmentih družbe, ne glede na njihovo poklicno ali družbeno vlogo. Na poseben način ta zaveza vključuje zlasti vojaške osebe, ki se spričo narave svojega dela in odločitev, ki so jih dolžne sprejemati, soočajo z duhovnimi in moralnimi izzivi, kjer je svetloba vere še kako potrebna v hitrem odločanju, ki pogosto tehta med življenjem in smrtjo.

Specifična duhovna skrb za vojaške osebe

Ker Cerkev v svoji materinski skrbi za vse »zaradi posebnih razmer vojaškega življenja«³ vseeno priznava specifičnost vojaške službe, ki terja posebno odgovornost ter po svoji naravi prinaša več negotovosti in nevarnosti ter od vojaških oseb terja več odrekovanja, zlasti tudi v družinskem in družbenem življenju, ki ga pogosta urjenja, izobraževanja in služenja v tujini močno ohromijo, s posebnim navodilom – *Spirituali militum curæ: navodilo o katoliški duhovni oskrbi v vojskah* – ureja duhovno skrb za vojaške osebe.

Vojaške osebe so pogosto izpostavljene izrednim situacijam, kjer je ogroženo ne le njihovo biološko življenje, pač pa je ogroženo tudi njihovo večno življenje in končno vera. Zaradi pritiska, ki ga ustvarja oboroženi spopad, so postavljeni pred resne moralne dileme in se morajo odločati med ravnanjem po vesti in brezvestnim doseganjem vojaških ali strateških ciljev. Ekstremne okoliščine v katerih lahko delujejo, vključujejo grozote vojne, smrt in uničenje. Izkušnje prejšnjega stoletja so človeštvo naučile, da prav nepravilno oblikovana vest ter slepota v izdajanju ukazov brez širše kontekstualizacije privedejo do najhujših vojnih zločinov, ki jih naša civilizacija ne sme vnovič dopustiti.

Sveti papež Janez XXIII. v svoji encikliki o vojni in miru *Pacem in terris* (1963) poudarja, da mora biti vojni spopad vedno podvržen moralnim smernicam, ki zagotavljajo, da se zaščiti življenje in človeško dostojanstvo v največji možni meri ter da vojna kot taka ni sprejemljiva, če ni zares potrebna in upravičena.

V tem kontekstu je duhovna oskrba v vojski ključnega pomena, saj vojaškim osebam pomaga razumeti, kako naj delujejo v skladu s svojo vero in moralnimi obveznostmi. Vojaški kaplani vojakom pomagajo pri prepoznavanju in obvladovanju teh dilem z moralno ter teološko perspektivo, pogosto z usmerjanjem k sprejemanju sprave, odgovornosti za svoja dejanja in soočanju s posledicami vojne.

Cerkev tako dopušča in želi, da so vojaškim osebam na voljo vojaški duhovniki – kaplani ali kurati, ki zagotavljajo podporo, pomoč in vodstvo pri ohranjanju vere, notranje moči in etičnega delovanja. V zadnjem času Cerkev s posebno *misio* k temu poslanstvu kliče tudi laiške teologe in jih pridružuje svojim duhovnikom v vojskah pri zagotavljanju istega cilja.

Čeprav so bile prve duhovne oskrbe v vojskah zlasti katoliške denominacije, so se jim kmalu pridružile tudi pravoslavne in protestantske v narodih, kjer so te veroizpovedi prisotne. V sodobnem času so se tem posvečenim ali postavljenim služabnikom različnih veroizpovedi, tudi islamske in judovske, pridružile nedominacijske in humanistične »duhovne« oskrbe, katerih resnični doprinos bo mogoče oceniti šele čez desetletja.

Pastoralna skrb in zakramenti

Eden od temeljnih elementov katoliške duhovne oskrbe v vojski je zagotavljanje dostopa do zakramentov, kot so sveta mašina daritev, obhajilo, spoved in bolniško maziljenje, v mirnodobnem času pa tudi ostali zakramenti kot so krst, birma in poroka. Katekizem Katoliške Cerkve (tč. 2105) jasno izpostavi, da je za vernike pomembno, da ohranijo dostop do teh duhovnih virov tudi v težkih življenjskih okoliščinah, kot je vojna.

V encikliki *Pacem in terris* sveti papež Janez XXIII. opozarja na nujnost poklicanosti Cerkve, da pomaga vsakemu posamezniku živeti v skladu z Božjo voljo in obdržati svojo vero v trenutkih stiske. Zagotavljanje zakramentalne oskrbe tako postane temeljna dolžnost duhovnikov v vojski, saj ti zagotavljajo vojakom tako duhovno hrano kot tudi notranjo moč za soočanje z vsakodnevnimi preizkušnjami ter moralnimi dilemami.

Poleg rednega oskrbovanja pripadnikov z zakramenti in zakramentali, pomoč v dilemah, zlasti etične narave, pa skrb za dostojanstvo človeka obenem vključuje tudi spoštljivo ravnanje s telesi pokojnih, zlasti padlih v vojnih spopadih ter zagotavljanje temeljne človekove pravice do dostojnega pokopa in spominjanja rajnih.

3 Š 43 – Dekret II. VK o pastirski službi škofov v Cerkvi Christus Dominus.

Sprava in mir

Zlasti v vojnih časih, kjer so številni vojaki soočeni z duhovnimi ranami zaradi nasilja in sovraštva, je sporočilo sprave, ki nam ga posreduje sveti evangelij, ključno. Sveti papež Pavel VI. je v svoji encikliki *Populorum progressio* (1967) pozval k miru, spravi in dostojanstvu človeškega življenja. Vojaški kaplani so v vojaških sistemih poklicani k ozaveščenju, da je sprava mogoča tudi po vojni ter da je mogoče najti notranji mir kljub zunanjemu nemiru.

Vojna namreč povzroča ne le telesne, temveč tudi duhovne rane, ki jih je mogoče zdraviti s spravo, to pa vključuje tudi obžalovanje, odpuščanje in vero v Božje usmiljenje.

Vojaški duhovniki torej pomagajo pri iskanju smisla v trpljenju in usmerjajo k iskanju notranjega miru, ki izhaja iz sprave z Bogom ter z drugimi.

Sklep

»Zmota je in celo krivoverstvo, če hoče kdo odpraviti pobožno življenje iz družbe vojakov,« je zapisal škof in cerkveni učitelj sveti Frančišek Saleški (1567–1622). Čeprav se zdi, da napredek človeške družbe in končno tudi oboroženih sil ovira tako rekoč le še bajeslovje religij, pa nas vendar konfliktna situacija in skorajšnje soočenje s smrtjo ter svojim koncem poučujejo o potrebnosti spraševanja okraj čutno zaznavnega in pozitivistično dokazljivega. Tako je tudi z duhovno oskrbo. Morda se sredi miru zdi nepotrebna, toda njeno utemeljitev tudi teološko najdemo v človeku samem in zlasti v trenutkih, ko se je spričo okoliščin, v katerih se znajde sredi vojne, primoran soočiti s samim seboj. Duhovna oskrba v vojski je torej prostovoljna organizirana priprava na smrt, ki je gotova vsakomur, vojaškim osebam pa stalna sopotnica. Čeprav prostovoljna, pa vendar ne brez pomena, ostaja na voljo vsem pripadnikom in pripadnicam oboroženih sil po svetu, da bi z njeno pomočjo dosegali polnejše življenje, ki ni omejeno le na tukaj-in-zdaj, temveč se razteza prek. Današnji svet morda bolj kot kdaj koli potrebuje pogumne moške in žene, ki so pripravljeni delati za mir in spravo med vsemi; pogum pa se začne v ponižnosti pred Bogom.

Dominik Tikvič,
pastoralni asistent

Vsebina dela Vojaškega vikariata

Vsebino dela v Vojaškem vikariatu opredeljujejo trije temeljni dokumenti, ki so medsebojno povezani. To so: **PRAVILNIK o organizaciji religiozne duhovne oskrbe** (Uradni list RS, št. 58/03, z dne 18. 6. 2003); **DIREKTIVA za delovanje Vojaškega vikariata v poveljstvih in enotah Slovenske vojske ter za zagotavljanje duhovne oskrbe v Slovenski vojski**, (št. 804-218/2018-1 z dne 8. 4. 2020); **Standardni operativni postopek (SOP) za delovanje Vojaškega vikariata**, (št. 804-93/2020-1 z dne 11. 2. 2021). Ti dokumenti dajejo pripadnikom Vojaškega vikariata (VVIK) temeljne usmeritve in možnosti delovanja znotraj Slovenske vojske (SV).

Pravni dokumenti v SV omogočajo vojaškim in civilnim osebam med opravljanjem vojaške službe oziroma delom v vojski pravico do nemotenega izpovedovanja svoje vere. Za organizacijo in izvajanje duhovne oskrbe je znotraj Slovenske vojske odgovoren Vojaški vikariat, ki ga vodi vojaški vikar. Vojaški vikariat je organizacijska enota pri Generalštabu Slovenske vojske (GŠSV), njeni pripadniki pa delujejo v posameznih poveljstvih in enotah, kar določi načelnik Vojaškega vikariata, odobri pa načelnik GŠSV. Delovna mesta v Vojaškem vikariatu se popolnjujejo z vojaškimi uslužbenci z nazivi vojaški vikar, namestnik vojaškega vikarja, pomočnik vojaškega vikarja, vojaški kaplan in pastoralni asistent.

Vodstvo VVIK sestavljajo načelnik VVIK in namestnika, ki sta odgovorna za delovanje pripadnikov VVIK katoliške ali evangeličanske cerkve. Vodstvo VVIK pripravlja načrte, organizira konference, sestanke, izobraževanja, usposabljanja in usklajuje redno delo.

Vojaški vikariat skrbi, da je vojaškim in civilnim osebam različnih veroizpovedi med vojaško službo oziroma delom v vojski zagotovljena religiozna duhovna oskrba. Izraz duhovna oskrba vojakov (DOV): generalov, admiralov, častnikov, podčastnikov, vojakov, vojaških uslužbencev in civilnih oseb zaposlenih v SV uporabljamo v nevtralnem smislu, ker omogoča razumevanje, da VVIK zagotavlja tisto oskrbo, ki jo potrebuje vsak človek, ne glede na svetovni nazor ali versko prepričanje.

Duhovna oskrba vojakov obsega zagotavljanje religiozne duhovne oskrbe, svetovanje s področja etike, morale, kulture, medčloveških odnosov, svetovanje in pomoč v stiskah, skrb za dostojanstvo človeka (živega in pokojnega) ter ohranjanje zgodovinskega spomina. Izvajanje DOV mora podpirati delovanje in višjo pripravljenost SV. Duhovna in religiozna oskrba se zagotavlja pripadnikom stalne in rezervne sestave SV ter njihovim družinskim članom. Izvaja se v času miru, vojaških vaj in usposabljan doma in v tujini, na mednarodnih misijah ter v izrednem stanju in v vojni. Duhovna oskrba zajema tudi skrb za bolne pripadnike stalne in rezervne sestave.

Osebe Vojaškega vikariata opravlja svoje naloge v posameznih vojašnicah za zagotavljanje redne duhovne oskrbe. Organizirajo in vodijo bogoslužne obrede in shode za vojaške in civilne osebe njim lastne veroizpovedi. Za vojaške in civilne osebe drugih veroizpovedi obrede organizira in nanje povabi duhovnike ustrezne veroizpovedi. Prvenstvena naloga pripadnikov VVIK je zagotavljanje religiozne duhovne oskrbe, ki jo izvajajo skladno s tradicijo in predpisi lastne Cerkve ali verske skupnosti. Udeležba pripadnikov SV je pri obredih in drugih religioznih dejanjih prostovoljna in ne sme ovirati izvajanja rednega dela posameznega pripadnika ali enote. Pri organiziranju religiozne duhovne oskrbe mora biti zagotovljen enakopravni položaj verskih skupnosti ter vojaških in civilnih oseb, ne glede na njihovo vero.

Pripadniki VVIK so umeščeni v poveljnikovo osebno ali posebno skupino za svetovanje poveljujočim v verskih zadevah, ob etičnih in moralnih vprašanjih, varovanju človeškega dostojanstva, gojenja in ohranjanja domoljubja, vojaške tradicije ter krepitvi pripadnosti SV. V redno delo pripadnika VVIK spada: udeležba na postrojih, udeležba na koordinacijah in poročanjih, obveščanje pripadnikov, razgovori s pripadniki, skrb za bogoslužne in druge prostore, pisanje strokovnih in drugih člankov ter organizacija in izvedba humanitarnih akcij.

Pripadnik VVIK je pri opravljanju svojega dela na razpolago vojaškim in civilnim osebam za pogovor, nasvet in podporo. Pri svojem delu uporabljajo: kapele, ki so urejene kot posebni prostori v vojašnicah, osebne pisarne in po potrebi tudi druge prostore. Pripadniki VVIK uporabljajo naslednje načine dela: služba prisotnosti, štabno delo, frontalno predavanje, delo po principih skupinske dinamike, pogovor, poslušanje, svetovanje, izvajanje bogoslužij, humanitarna dejavnost. Glede na potrebe pripadniki VVIK sodelujejo v vojaškem šolskem sistemu usposabljanja in izobraževanja.

Prvenstveno pripadniki VVIK sodelujejo z njim lastno Cerkvijo ali versko skupnostjo na delovnih sestankih, izobraževanjih ... Navezujejo in ohranjajo stike s predstavniki drugih verskih skupnosti. Enakovredno sodelujejo z vsemi veteranskimi organizacijami, društvi, združenji in drugimi civilnimi organizacijami na podlagi pisnega ali ustnega dogovora ali povabila. Sodelovanje z verskimi skupnostmi je namenjeno tudi promociji SV.

Poveljujoči v Slovenski vojski so pri uresničevanju pravice do religiozne duhovne oskrbe dolžni po dogovoru z Vojaškim vikariatom in vodstvi verskih skupnosti omogočiti razgovore ali predavanja z versko vsebino za vojaške in civilne osebe, ki to želijo, tako da to ne moti dela poveljstva ali enote ter za to določiti ustrezne prostore. V sodelovanju z vojaškim duhovnikom določijo čas, prostorske in druge možnosti za bogoslužje in pogovor. Poveljujoči v SV so dolžni dovoliti udeležbo vojaškim in civilnim osebam na verskih obredih izven vojaških objektov v prostem času, ali ko ne opravljajo vojaških nalog. Dovoliti je treba tudi prosto vnašanje verske literature in tiska v vojaške objekte.

Osebe Vojaškega vikariata zagotavlja religiozno duhovno oskrbo tudi družinskim članom vojaških in civilnih oseb ter drugim zaposlenim na Ministrstvu za obrambo in njihovim družinskim članom, če to želijo. Družinski člani pripadnika SV so lahko deležni enake duhovne oskrbe kot sami pripadniki SV.

Pripadniki VVIK za profesionalno opravljanje svojega dela skrbijo z rednim osebnim duhovnim poglobljanjem, izobraževanjem in usposabljanjem. Skrbijo za psihofizično pripravljenost in vsako leto opravijo preizkus gibalnih sposobnosti (PGS) skladno z veljavnimi predpisi. Vsako leto opravijo tudi predpisane individualne vojaške veščine, ki jih določi vodstvo VVIK in test ravnanja z orožjem.

Mesečno se pripadniki VVIK srečujejo na funkcijskih konferencah, ki so namenjene pregledu rednega dela, načrtovanju za prihodnje mesece in strokovnemu funkcijskemu in/ali vojaškemu izobraževanju. Enkrat na leto se pripadniki VVIK večdnevno skupinsko usposabljujejo na delovnem mestu (UPND), ki praviloma traja pet dni. UPND je namenjen poglobljanju strokovnega funkcijskega in vojaškega znanja in dvigu usposobljenosti ter pripravi letnega Poslovnega plana za naslednji dve leti. Pripadniki VVIK se lahko udeležujejo še strokovnih funkcijskih izobraževanj, ki jih pripravlja njihova Cerkev ali verske skupnosti.

Po mednarodnem humanitarnem pravu so pripadniki Vojaškega vikariata versko osebe, in nimajo statusa bojnika, spadajo v kategorijo posebej varovanih pripadnikov oboroženih sil (ne sme se jih napadati, omogočiti jim je treba izvajanje nalog, nosijo razpoznavni znak, imajo izkaznico), ne nosijo in ne uporabljajo orožja.

V vojnem stanju VVIK zagotavlja DOV pripadnikom SV. Pripadniki VVIK koordinirajo delo predstavnikov verskih skupnosti na terenu tako, da je duhovna oskrba zagotovljena vsem enotam SV. Vključujejo se v delo sanitetnega osebja v bolnicah in na terenu ter tam zagotavljajo DOV. Skrbijo za ohranjanje in spoštovanje človekovega dostojanstva lastnih sil, civilnega prebivalstva in morebitnih vojnih ujetnikov druge strani.

Pripadniki VVIK vzpostavijo evidenco predstavnikov verskih skupnosti na območju delovanja in z njimi sodelujejo za celovitejšo zagotavljanje DOV pripadnikom SV ter za zagotavljanje usklajenega delovanja.

Ob pregledu vsebine dela in delovanja pripadnikov VVIK lahko hitro opazimo, da je vsebina duhovne oskrbe širša od religiozne, etično-moralne, kulturno-zgodovinske, antropološko-svetovalne (dostojanstvo človeka) ... in obsega ne samo pripadnike SV, temveč tudi njihove družinske člane in zaposlene na Ministrstvu za obrambo, seveda če deležniki to želijo. Zato se od pripadnikov VVIK pričakujejo profesionalna duhovna in psihofizična usposobljenost ter pripravljenost na stalno izpopolnjevanje. Sama vsebina dokumentov pripadnikom VVIK daje resnično široke možnosti delovanja v dobrobit pripadnikov SV.

Klemen Štavbar,
vojaški kaplan - diakon

Duhovna oskrba v mednarodnih operacijah in na misijah

Republika Slovenija se je za sodelovanje v mednarodnih operacijah in na misijah odločila leta 1997, ko je v okviru kontingenta italijanske vojske, poslala vojake v humanitarno operacijo ALBA in policiste v operacijo MAPE. Nato je sodelovala še na Cipru, v Čadu, Afganistanu in Libanonu, še vedno pa potekajo mirovne operacije in misije na Bližnjem vzhodu, v Bosni in Hercegovini, na Kosovu, na Slovaškem, v Latviji, Nemčiji ter na Sredozemskem morju.

Kapela v Bala Buluku (2011)

Ko govorimo o vlogi duhovne oskrbe v okviru mednarodnih operacij in misij, lahko to vlogo delimo na čas priprav na misijo in čas opravljanja nalog na misiji. Delo Vojaškega vikariata se začne že doma, v Sloveniji, ko sodelujemo pri pripravah kontingentov na področju seznanitve z zgodovinsko, kulturno in versko podobo območij delovanja. Poleg tega pripadniki Vojaškega vikariata sodelujemo na družinskih dnevih pred napotitvijo na misijo, kjer prisotnim pripadnikom in njihovim družinskim članom predstavimo možnosti duhovne oskrbe tako za pripadnike na misiji kot tudi za družinske člane doma.

Cvetna nedelja na Kosovu (2015)

V kapeli baze Adagio v Latviji z glavnim kaplanom kanadske vojske (2018)

Podelitev zakramentov na Slovaškem (2023)

Ekumensko bogoslužje v Bosni in Hercegovini (2005)

Bogoslužje na Kosovu 2024

Božič v Afganistanu (2012)

Dr. Aleksander Erniša v Heratu (2008)

Bogoslužje na Slovaškem (2025)

Z vojaki na patrolji na Kosovu (2011)

Žalna slovesnost (2009)

Velika noč v Libanonu (2017)

Peš romanje v Letnico na Kosovu (2017)

Križev pot na Kosovu (2016)

Blagoslov obnovljene delavnice na Kosovu (2024)

Praznovanje z lokalnimi prebivalci (2024)

Cvetna nedelja na Slovaškem (2024)

Birma v Farahu (2012)

Z vojaškima kaplanoma zavezniških držav na Kosovu (2023)

Izvidovanje s helikopterjem na Kosovu (2019)

Med delovanjem kontingenta smo pripadniki Vojaškega vikariata na misiji prisotni stalno, torej celoten čas napotitve, ali kratkotrajno. Kratkotrajne napotitve so vezane na večje praznike, kot sta božič in velika noč. Te praznike vojaki po navadi preživimo doma, v krogu domačih. Odsotnost od doma, od tradicionalnega praznovanja praznikov pa lahko povzroči nelagodje, včasih celo stisko, ki izhaja iz odsotnosti, zato je naloga duhovne oskrbe, da poskuša pomagati pripadnikom, da praznike preživijo v kar se da domačem vzdušju in medsebojni povezanosti. V tem času se lahko pripadniki udeležijo bogoslužja (svete maše) v domačem jeziku, prejmejo lahko tudi zakramente.

Prvič je bil vojaški kaplan stalno prisoten na mednarodni operaciji leta 2007, ko je bil na Kosovo napoten bataljon. Od takrat je vojaški kaplan stalno prisoten na misijah z večjim številom napotenih vojakov, trenutno na misijah Kosovo Forces (Kfor) na Kosovu in Enhanced Vigilance Activities (EVA) na Slovaškem.

Temeljni nalogi pripadnikov Vojaškega vikariata sta zagotavljanje duhovne oskrbe in izvajanje obredov. Čas misije odpira tudi različna osebna in življenjska vprašanja, ki so lastna obdobju, ko so pripadniki napoteni na misijo. Duhovna oskrba je v tem smislu razumljena zelo široko. Pripadniki Vojaškega vikariata so poleg izvajanja obredov in podeljevanja zakramentov pripadnikom v vsakem trenutku na voljo za pogovor, svetovanje ali spoved. Poveljujočim so na voljo, ko nastopijo dileme glede etičnih in moralnih vprašanj. Hkrati so kot versko osebje velikokrat tudi most med misijo in lokalnimi verskimi voditelji, kar zagotavlja višjo stopnjo varnosti pripadnikov in boljše sodelovanje z lokalnim prebivalstvom.

Dr. Matjaž Muršič Klenar

Zakramentalno delovanje Vojaškega vikariata

Priprava na zakramente in njihovo podeljevanje je ena izmed temeljnih nalog Vojaškega vikariata kot enote Slovenske vojske, ki zagotavlja duhovno oskrbo pripadnikom Slovenske vojske, civilnim osebam in njihovim družinskim članom. Pripadniki se obračajo na Vojaški vikariat z željo po prejemu zakramentov, bodisi zase ali za svoje družinske člane. Tako pripadniki Vojaškega vikariata tudi z zakramenti in zakramentali spremljamo življenje naših pripadnikov in njihovih družinskih članov od rojstva do trenutka, ko zapustijo tu-zemeljsko življenje. Pri tem so zakramenti in zakramentali izraz veselja, sreče in radosti, ko gre za vesele življenjske dogodke, po drugi strani pa tolažba, opora in upanje v težkih, včasih celo tragičnih trenutkih življenja.

Pripadniki Vojaškega vikariata v času vojaške službe v domovini zagotavljamo zakramentalno življenje pripadnikom, tako v vojašnicah kot tudi na večdnvnih terenih. S poveljujočimi uskladimo termin, da se bo darovala sveta maša v času, ko se je lahko udeleži največ pripadnikov.

Pripadniki Vojaškega vikariata smo pripadnikom na voljo, ko želijo prejeti zakramente sami, ali ko želijo zakramente prejeti njihovi družinski člani. Tako se pripadniki obračajo na vojaške kaplane ali pastoralne asistente, ko želijo, da njihovi otroci prejmejo zakrament krsta. Zakrament krsta vojaški duhovniki podeljujemo tako v župnijskih cerkvah, kjer pripadniki prebivajo, kot tudi v kapelah vojašnic, kjer pripadniki delujejo.

Ko pripadniki najdejo svoje življenjske sopotnike, katerim bi radi tudi pred Bogom obljubili zvestobo, smo pripadniki Vojaškega vikariata na voljo, da jih na poroko pripravimo in tudi prisostvujemo poročnemu obredu v imenu Cerkve. Obred je posebno lep, če so na njem prisotni tudi drugi pripadniki Slovenske vojske, njihovi sodelavci, v vojaških uniformah in tako svojemu soborcu izkažejo svojo povezanost in tovarištvo.

Tudi v trenutkih, ko se pripadniki ali njihovi družinski člani poslovijo iz tega sveta, smo pripadniki Vojaškega vikariata prisotni pri obredu slovesa. Če gre za aktivnega ali upokojenega pripadnika se opravi pogreb z vojaškimi častmi, kjer je prisotna Garda Slovenske vojske. Skupaj z Gardo pripadniku izkažemo čast in zahvalo za njegovo služenje domovini in Slovenski vojski.

Poseben čas, kjer ima zakramentalno delovanje Vojaškega vikariata svoj pomen, je čas mednarodnih operacij in misij. Na teh misijah smo pripadniki Vojaškega vikariata stalno prisotni v bolj številčnih kontingentih, ostale kontingente pa obiščemo v času večjih praznikov kot je božič, velika noč in Marijino vnebovzetje. V času prisotnosti pripadnikov Vojaškega vikariata v mednarodnih operacijah in na misijah zagotavljamo pripadnikom bogoslužja priprave na prejem zakramentov ter prejem zakramentov. Prav tako se povezujemo z vojaškimi kaplani zavezniških držav in pripravljamo skupna bogoslužja za pripadnike zavezniških vojsk. Za bogoslužja smo na voljo pripadnikom zavezniških vojsk, ko želijo imeti katoliško sveto mašo v domačem jeziku, če le obvladamo njihov materni jezik. Znotraj skupine pripadnikov, ki se pripravljajo na zakramente se oblikuje občestvo, ki se preko srečanj nauči osnov krščanstva, molitve, spozna Sveto pismo in pomen vseh sedmih zakramentov. Po pripravi, ki poteka skozi celotno misijo, pripadnike kontingenta obišče načelnik Vojaškega vikariata (vojaški vikar) in pripadnikom podeli zakramente sv. krsta, sv. obhajila in sv. birme.

V 25 letih delovanja Vojaškega vikariata v Slovenski vojski so številni pripadniki in njihovi družinski člani prejeli zakramente vojaških duhovnikov. Naj v nadaljevanju postrežemo z nekaterimi številkami.

Leto	Krst	Birma	Poroka
2001	7	3	0
2002	15	6	4
2003	41	23	10
2004	61	35	19
2005	56	21	14
2006	59	38	16
2007	49	34	21
2008	24	12	16
2009	78	26	20
2010	56	31	19
2011	60	25	17
2012	54	34	20
2013	63	26	19
2014	49	25	19
2015	45	21	17
2016	37	27	8
2017	22	3	4
2018	47	13	12
2019	27	19	13
2020	18	17	5
2021	25	8	7
2022	26	12	4
2023	25	13	12
2024	29	18	5
Skupaj	973	490	301

Utrinki zakramentalnega delovanja Vojaškega vikariata v 25 letih delovanja

Krst pripadnika v Afganistanu (2009)

Krst otroka pripadnika SV

Krst pripadnika na Kosovu

Podelitev krsta otroku pripadnikoma SV

Birmovanje na Slovaškem

Sveta birma na Slovaškem (2024)

Konfirmacija otrok pripadnikov SV

Podelitev zakramentov na Kosovu (2014)

Birmovanje na Slovaškem (2023)

Ekumenska poroka pripadnikov SV

Poroka pripadnikov (2023)

Blagoslov kapele na Škrilju

Blagoslov kapele na vojaškem objektu Škrilj

Blagoslov kapele v Vojašnici Ivana Cankarja

Blagoslov jedi na Slovaškem

Blagoslov kontejnerjev v Vojašnici Edvarda Peperka

Blagoslov obnovljenega obeležja na Kosovu (2023)

Blagoslov motorjev (2024)

© Luka Mitrović

Blagoslov vozil v Vojašnici generala Maistra

Blagoslov motorjev na vojaškem objektu Grmez

Dan enote JRKBO (2022)

Blagoslov vozil in pripadnikov na Kosovu (2010)

Blagoslov obnovljene delavnice na Kosovu (2024)

Blagoslov na praznik sv. Krištofa

Blagoslov pastoralnega centra Vojaškega vikariata (2022)

Besedno bogoslužje za pripadnike

Bogoslužje na Slovaškem

Romanje pri vojski Bosne in Hercegovine na Bobovac (2022)

Sveta maša na Grintovcu

Sveta maša ob godu sv. Barbare

Molitev za vse pokojne

Pogreb z vojaškimi častmi

Spomin na pokojne ameriške letalce (2021)

Vsi sveti – spomin na padle v vojni za Slovenijo

Spomin na pokojne vojake Logistične brigade (2021)

Vsi sveti – spomin na pokojnega Vincenca Repnika

Sprejem luči miru iz Betlehema

Dostava oltarja za kapelo Vojašnice Murska Sobota

Mag. Violeta Vladimira Mesarič,
namestnica načelnika VVIK EC

Duhovna oskrba v Slovenski vojski (Evangelikičanska cerkev)

Uvod

Vzpostavitev duhovne oskrbe v Slovenski vojski (SV) je bila formalizirana z dvema ključnima sporazumoma, podpisanimi leta 2000: prvi z Rimskokatoliško cerkvijo (21. septembra 2000) in drugi z Evangelikičansko cerkvijo augsburške veroizpovedi v Republiki Sloveniji (20. oktobra 2000). S tem je bil postavljen pravni in institucionalni okvir za izvajanje duhovne oskrbe pripadnicam in pripadnikom Slovenske vojske.

Ustanovitev Vojaškega vikariata (VVIK) kot prištabne enote Generalštaba SV je pomenila priznanje, da sodobna obrambna struktura zahteva celostno obravnavo vojaka kot posameznika z duhovnimi, etičnimi in socialnimi potrebami. Od takrat duhovna oskrba postaja del stalne podpore vojakom tako doma kot v mednarodnih operacijah in na misijah.

Zgodovinsko ozadje in razvoj

Duhovna oskrba vojakov na slovenskem ozemlju ima dolgo tradicijo. V času Avstro-Ogrske in Kraljevine Jugoslavije so imeli vojaki dostop do katoliških in evangeličanskih kuratov. Po drugi svetovni vojni je bila ta praksa ukinjena v okviru Jugoslovanske ljudske armade, ki je delovala v skladu z ideologijo strogega sekularizma.

Po osamosvojitvi Slovenije leta 1991 je postalo jasno, da tudi vojska demokratične države potrebuje mehanizme, ki vojakom nudijo moralno in duhovno oporo. Leta 2000 je bil ta proces formaliziran s podpisom sporazumov, kar je omogočilo uvedbo strukturirane, enakopravne in strokovno zasnovane duhovne oskrbe.

Pomembno vlogo pri razumevanju pomena evangeličanskih korenin ima tudi Primož Trubar, ki je v 16. stoletju utemeljil temelje slovenskega jezika, kulture in verske identitete. Trubarjevo izročilo o etiki, človekovi vesti in ljubezni do naroda ostaja relevantno tudi v okviru sodobne vojaške pastorale.

Evangeličanska cerkev in duhovna oskrba v SV

Evangeličanska cerkev je svojo duhovno oskrbo v Slovenski vojski vzpostavila leta 2002, dve leti po podpisu sporazuma. Od začetka jo vodi mag. Violeta Vladimira Mesarič, prva evangeličanska duhovnica v Sloveniji in prva ženska v strukturi Vojaškega vikariata. Njeno delovanje je zaznamovalo obdobje institucionalnega razvoja, profesionalizacije in povezovanja z domačo ter mednarodno skupnostjo.

Njeno delo obsega neposredno duhovno oskrbo, sodelovanje pri oblikovanju etike v vojaškem okolju, organizacijo dogodkov in svetovalno podporo posameznikom ter družinam. Poseben poudarek je namenjen ekumenski drži, enakopravnosti in dostopnosti duhovne oskrbe vsem pripadnikom, ne glede na njihovo veroizpoved ali prepričanje.

Poleg nje je med letoma 2005 in 2018 deloval tudi dr. Aleksander Erniša, ki je oblikoval programe za vojake in družine ter sodeloval v mednarodnih operacijah (Kfor, Isaf).

V obdobju 2019–2023 je kot kaplan v VVIK deloval Primož Kumin.

Projekti in programi duhovne oskrbe

Duhovna oskrba ni omejena na individualne pogovore in bogoslužja, temveč vključuje tudi strukturirane projekte, ki omogočajo celostno podporo vojakom ter njihovim družinam:

- *Vojakova nedelja*: Ta dogodek se odvija vsako leto v adventnem času. Prvič je bil organiziran leta 2011 v Evangeličanski cerkvi v Moravskih Toplicah. Gre za bogoslužje z nagovori, kulturnim programom in skupnim druženjem, ki povezuje pripadnike SV, njihove družine ter predstavnike civilne in cerkvene skupnosti. Dogodek ima funkcijo refleksije o pomenu poklica vojaka, človeške dostojanstvenosti ter povezanosti z domovino.
- *Otroški tabor "Vera in šport"*: Prvič izveden leta 2009 na Pokljuki, danes tradicionalno poteka v Moravskih Toplicah. Namenjen je otrokom pripadnikov SV, ki skozi športne, ustvarjalne in duhovne vsebine spoznavajo vrednote solidarnosti, sodelovanja in zaupanja.
- *Božično-novoletni koncert Orkestra SV*: Koncert je bil prvič izveden leta 2005 v Evangeličanski cerkvi v Murski Soboti, kasneje pa se je preselil murskosoboško Gledališče Park. Je dogodek v decembru, ki združuje pripadnike SV, družine ter lokalno skupnost. Poudarek ni le na glasbi, temveč tudi na simbolni vrednosti miru, skupnosti in duhovnega premisleka ob koncu leta.
- *Svetovanja in podpora družinam*: Vojaki in njihovi svojci se pogosto soočajo z raznolikimi življenjskimi izzivi. Duhovna oskrba omogoča osebne pogovore, etična svetovanja in podporo v obdobjih misij, kriz ali izgub.

Vojakova nedelja

Vojakova nedelja

Vojakova nedelja

Otroški tabor Vera in šport

Otroški tabor Vera in šport

Mednarodne povezave in sodelovanje

Mednarodno sodelovanje je pomemben del delovanja evangeličanske duhovne oskrbe. Slovenska vojska od leta 2006 dalje sodeluje na RIMP (Rassemblement International Militaire Protestant), mednarodnem protestantskem srečanju, ki poteka vsako leto v Franciji, v Gagnieresu ali Méjannesu. RIMP združuje protestantske vojake in kaplane iz evropskih in drugih držav. Program obsega predavanja, delavnice, bogoslužja, kulturne dogodke in refleksijo o poklicni ter duhovni identiteti vojaka v kontekstu miru, sožitja in odgovornosti.

Poleg tega duhovna oskrba v SV sodeluje s kaplani iz držav članic Nata in Partnerstva za mir, še posebej z duhovnimi oskrbami iz sosednjih držav. Mednarodne izmenjave omogočajo primerjavo praks, krepitev strokovnosti in širše razumevanje duhovnih potreb v različnih kulturnih kontekstih.

Ekumenska naravnost in aktualni pomen

Ekumenizem je temeljni steber delovanja Vojaškega vikariata. Evangeličanski kaplani sodelujejo z rimskokatoliškimi duhovniki ter s predstavniki drugih verskih skupnosti v Sloveniji in tujini. Ta odprtost omogoča duhovno oskrbo v pluralnem okolju ter krepi medverski dialog, spoštovanje in sodelovanje.

Duhovna oskrba v SV je dostopna tudi neverujočim, saj kaplani delujejo kot zaupniki, sogovorniki in podporniki v različnih življenjskih okoliščinah. S tem presega izključno verski okvir in postaja pomemben dejavnik notranje stabilnosti ter psihosocialne podpore.

Pred pohodom

Nogometaši 72. brigade z blagoslovljenimi dresi

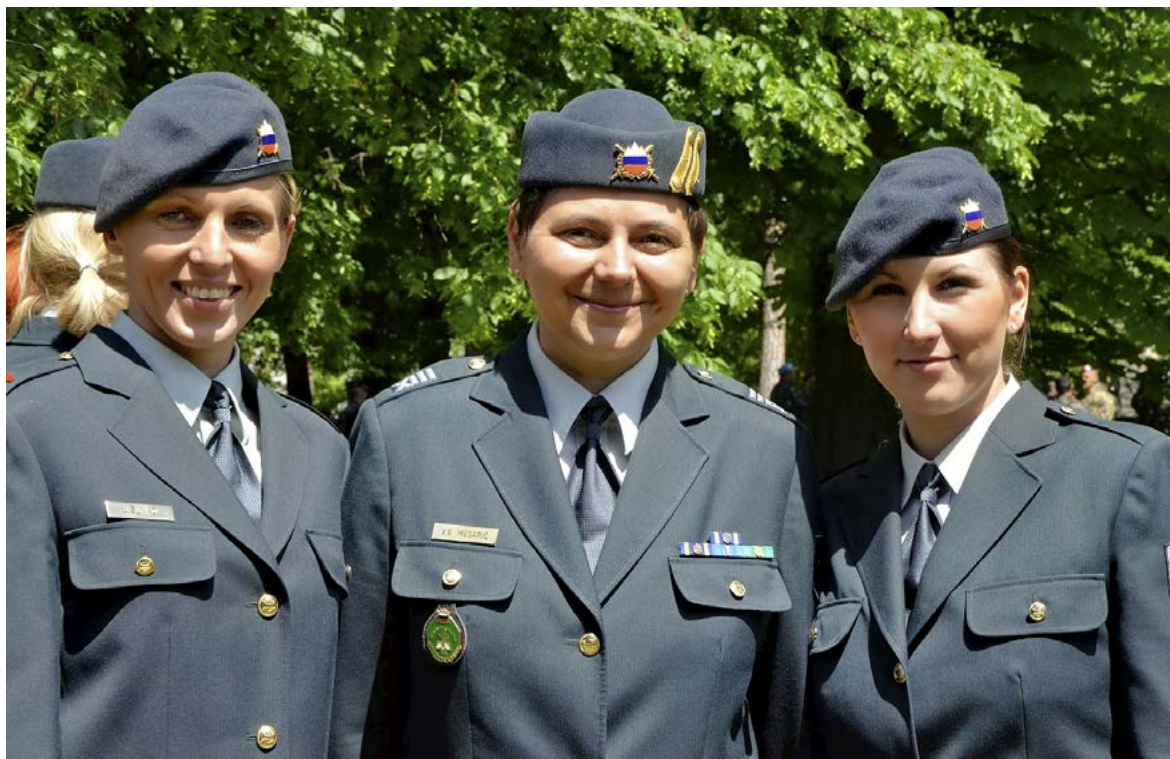

Izzivi in prihodnost

Duhovna oskrba se v prihodnosti sooča s pomembnimi izzivi: sekularizacija družbe, kulturna raznolikost znotraj vojske, širše razumevanje duhovnosti in vključevanje mlajših generacij. Prav tako bodo v ospredju vprašanja, kako okrepiti etiko v vojaškem okolju, zagotavljati psihološko odpornost in zagotavljati ustrezno pripravo za duhovnike ter kaplane v času kriz, konfliktov in naravnih nesreč.

V tej luči se bo povečalo tudi sodelovanje s tujimi vojaškimi strukturami in razvijanje novih programov, ki bodo odgovarjali na sodobne potrebe pripadnic ter pripadnikov vojske.

Bogoslužje v Afganistanu

Bogoslužje v Bosni in Hercegovini

Sodelovanje s kaplani

Kosovo

Začetki v Peči

Mednarodna misija Kosovo

Skupno bogoslužje na Kosovu

Sklep

V četrto stoletje je duhovna oskrba v Slovenski vojski postala prepoznaven in nepogrešljiv del vojaškega sistema. Evangelizacijska cerkev je prek svojih predstavnikov, zlasti dela mag. Violete Vladimire Mesarič, vzpostavila sistem, ki temelji na strokovnosti, etiki, odprtosti in povezovanju.

Projekti, kot so Vojakova nedelja, Vera in šport, božični koncert ter sodelovanje na RIMP, so več kot le dogodki. Predstavljajo strukturiran, strokoven in trajnosten pristop k celostni oskrbi vojaka kot posameznika, ki pod uniformo ohranja svojo človeškost, odgovornost ter notranjo orientacijo.

Duhovna oskrba ostaja eden od temeljev, na katerem Slovenska vojska gradi svojo stabilnost, pripadnost in etično naravnost v nacionalnem ter mednarodnem prostoru.

Dejan Glavač,
pastoralni asistent

Dobrodelnost in humanitarna dejavnost med vojaki

»Karitas Vojaškega vikariata (KVIK) je dobrodelna ustanova, ki med pripadniki Slovenske vojske in Policije (v nadaljevanju uniformiranimi državljani) ter med njihovimi družinskimi člani skrbi za dobrodelno dejavnost. Aktivnosti KVIK so namenjene vsem ljudem. Med uniformiranimi državljani skrbi za dostojno in spoštovanja vredno življenje vsakega človeka in za uresničevanje temeljnih človekovih pravic na temelju katoliške tradicije. Naloga slehernega kristjana, vsake krščanske skupnosti, posebej pa organiziranih oblik karitativnega delovanja je, da izvršujejo telesna in duhovna dela usmiljenja.«

Preambula Statuta Karitas Vojaškega vikariata

GRB KKV

V Slovenski vojski se je področje dobrodelnosti in humanitarne dejavnosti institucionaliziralo z ustanovitvijo Karitas Vojaškega vikariata. S Statutom ga je ustanovila Slovenska škofovska konferenca leta 2013, ki ga je podpisal škof msgr. Andrej Glavan, odgovoren za pastoralo med uniformirani državljani. Dobrodelnost in posamezne akcije te vrste so potekale tudi pred ustanovitvijo KVIK, le da niso imele narave organizirane oblike. Brez dvoma je ustanovitvi KVIK prispevala tudi splošna situacija v družbi, saj so se pripadniki Slovenske vojske in Policije soočali z izzivi upokojitev, izgub služb partnerjev ter s tem povezanimi nizkimi prihodki, visokimi stroški šolanja otrok in rastjo življenjskih stroškov. Pripadniki Vojaškega vikariata so sodelovali z dobrodelnimi organizacijami ter pridobili lastne občasne donatorje doma

in v tujini. Pomemben vidik dela je področje spodbujanja in vzgoje za dobrodelnost pripadnikov Slovenske vojske ter Policije. Vse od ustanovitve je centralno skladišče KVIK locirano na vojaškem objektu Grmez. V nadaljevanju bo področje dobrodelnosti predstavljeno po področjih, in sicer: delovanje doma in v tujini, dobrotniki in aktivnosti KVIK, vzgoja za dobrodelnost ter vizija KVIK.

Delovanje doma in tujini

Pomoč ljudem v stiski je ena ključnih nalog Slovenske vojske in njenih pripadnikov. Pripadniki Slovenske vojske in Policije imajo v sebi razvit občutek za prepoznavanje stisk sodelavcev in hkrati pripravljenost za pomoč. Posebno se je to pokazalo v primerih nenadnih tragedij z materialno-gmotnimi posledicami, zdravstvenimi težavami ali drugimi stiskami. Z leti se je družba in delovanje dobrodelnih organizacij vse bolj spreminjalo. Poleg vseh oblik stisk in preizkušenj je bila vse večja potreba po pravno formalni obliki humanitarnega delovanja. Zaradi povečanega obsega potreb po pomoči s finančnimi sredstvi je postala transparentnost finančnega poslovanja nujna. Pojavljali so se dvomi kako in kakšen način se je izvedel prenos sredstev. Z ustanovitvijo KVIK so vsi ti izzivi dobili tudi ustrezno organizacijsko obliko. V zadnjih letih KVIK pomaga na podoben način kot ostale dobrodelne ustanove. V največji meri pomagamo pripadnikom s plačilom položnic osnovnih potreb kot sta elektrika, voda, ogrevanje ter šolske obveznosti otrok. Od ustanovitve smo pomagali prek 500 pripadnikom Slovenske vojske. KVIK je sodeloval in se povezoval s sorodnimi organizacijami, kot sta Rdeči križ Slovenije, Slovenska Karitas in Slovenska filantropija. Pomaga tudi pri zagotavljanju prehrabnih izdelkov in higienskih pripomočkov za otroke pripadnikov Slovenske vojske na Taborih vera in šport. Za potrebe delovanja KVIK smo znotraj Slovenske vojske pridobili tako imenovane zaupnike KVIK. To so pripadniki Slovenske vojske, ki znotraj svojega delovnega okolja uživajo zaupanje sodelavcev in kot taki najbolje ter najhitreje prepoznajo stiske. Vsako leto organiziramo letno srečanje, na katerem načrtujemo aktivnosti in predebatiramo trenutne izzive.

Humanitarna pomoč za Bosno in Hercegovino (2004)

Izročitev humanitarne pomoči na Kforju (2024)

Humanitarna pomoč romski skupnosti na Kforju (2011)

Humanitarna pomoč romski skupnosti Kforja (2011)

Božično obdarovanje otrok s posebnimi potrebami na Kforju (2024)

Slovenka vojska in Policija izvajata svoje naloge tudi v tujini. Vojaški kaplani in pastoralni asistenti so skupaj z vojaki v mednarodnih operacijah in na misijah prepoznali stiske ljudi drugih kultur, ver ter narodov. Naši pripadniki se pri izvajanju nalog na misiji srečujejo tako s preprostimi ljudmi kot z njihovimi voditelji. Plod teh srečanj je tudi občutek za njihove male stiske, ki jih lahko vsaj malo omilimo in pomagamo. Tako smo prek KVIK pomagali v obliki donacij prehranskih artiklov, higienskih pripomočkov, šolskih potrebščin, zdravstvenega in sanitetnega materiala. Najdaljšo tradicijo pomoči ima misija Kfor na Kosovu. S humanitarno pomočjo je KVIK sodeloval še v Isafu v Afganistanu, EVA na Slovaškem, Libanonu, Bosni in Hercegovini ter Maliju.

Dobrotniki in aktivnosti KVIK

Za pridobivanje donatorjev in dobrotnikov so bili angažirani pripadniki Vojaškega vikariata skupaj s sodelavci iz vrst Slovenske vojske in Ministrstva za obrambo. Pred božičem in veliko nočjo so organizirane posebne akcije zbiranja pomoči po vojašnicah. Posebno vez je imel KVIK z župnijsko Karitas Postojna in dobrotnikom don Alfeom in podjetnikom Pier Luigijem. Župnik iz sosednje Italije – Treviza je v letih 2014 do 2019 šestkrat letno pripeljal tovornjak humanitarne pomoči. Slovenka vojska je v teh letih vsakič pomagala pri pretovoru. Omenjena dvojica je od begunske krize po razpadu nekdanje države pripeljala 500 tovornjakov pomoči. Po vseh letih se je izoblikovalo pravo prijateljstvo z omenjenim dobrotnikom don Alfeom in vojaki. Prostor za pretovor in skladiščenje te pomoči je bil v prostorih župnijske Karitas Postojna in pri gospe Anici Šušteršič.

V podobnem časovnem obdobju je potekalo sodelovanje med Suverenim malteškim redom iz Italije in KVIK. Med leti 2014 in 2017 smo prejeli šest tovornjakov humanitarne pomoči. V vseh primerih je šlo za zelo raznoliko pomoč, ki je od sodelavcev KVIK-a, občasnih prostovoljcev Malteške pomoči Slovenija in župnijskih Karitas zahtevala veliko dela pri sortiranju.

Dobrotnik don Alfeo ob eni izmed humanitarnih donacij

Pretovor humanitarne donacije dona Alfea

Donacija piškotov (2018)

Jurijev tek (2017)

Jurijev tek (2017)

Jurijev tek (2018)

Donacija ultrazvoka Kforju 49

Blagoslov motoristov BUM Bikersov (Bratovščine uniformiranih motoristov)

Od leta 2017 Vojaški vikariat za god sv. Jurija organizira dobrodelni Jurijev tek v okolici vojaškega objekta Grmez. Dogodek vsako leto pritegne prek 100 pripadnikov Slovenske vojske, ki s prostovoljnim prispevkom, tekom in druženjem krepijo duha dobrodelnosti. Zaradi ukrepov covid-19 tek ni bil organiziran v letih 2020 in 2021. Zadnji, šesti dobrodelni Jurijev tek je potekal 23. aprila 2024. Od leta 2023 skupaj z omenjenim tekom organiziramo tudi spomladanski blagoslov motoristov (Bum Bikersov – Bratovščina uniformiranih motoristov).

Adventna tržnica, ki poteka v adventnem času, prav tako sodi med aktivnosti KVIK. Namenjena je izmenjavi oblačil, igrač in drugih predmetov med pripadniki Slovenske vojske.

V organizaciji Vojaškega vikariata sta bila izvedena dva božično novoletna koncerta v Murski Soboti.

Vzgoja za dobrodelnost

Pomembno in bistveno poslanstvo KVIK je vzgoja za dobrodelnost med pripadniki Slovenske vojske ter Policije. Nedvomno so vojaki in uniformirani državljani »profesionalno«¹ zaznamovani z občutkom za sočloveka ter njihovo stisko. To jim omogoča vsakodnevno srečevanje z ljudmi, ki so v stiski, pomanjkanju, so jim kratene pravice, so z roba družbe, so prizadeti ob naravnih in drugih nesrečah, nenazadnje pa tudi soočanje z ljudmi ter družbami, ki so v vojnem ali povojnem stanju. Vse to zaznamuje tako vojake kot policiste, jih nagovarja k sočutju in empatiji. Vsem sodelavcem KVIK ob letnih srečanjih organiziramo srečanja s predavatelji, ki jih opogumljajo in potrjujejo pri njihovem plemenitem poslanstvu. O delovanju KVIK in možnostih sodelovanja se seznani tudi vojake, ki vstopajo v procese usposabljanja znotraj Slovenske vojske.

Vizija KVIK

Vsak čas pred nas postavlja izzive in iskanje najboljših poti do ljudi v stiski. Poti do ljudi, ki so najprej prinašalci upanja in ljubezni do sočloveka ob stiskah, kot tudi do ljudi, ki ne smejo ostati sami, zapuščeni ter pozabljeni. Brez upanja in ljubezni. Zato je za vse nas kristjane toliko bolj pomembno, da smo ljudje vere v Kristusa - ljudje, ki z živim pričevanjem ljubezni do bližnjega vsak dan znova kažemo te poti. Sebi in vsem tistim, ki so na poti skupaj z nami. Geslo sinode na Slovenskem, »Hodimo skupaj«, vabi vse pripadnike Slovenske vojske in Policije, da prebudijo duha služenja bližnjemu.

Nina Dobrajc,
pastoralna asistentka

Duhovna podpora za pripadnike in njihove družine

Pravijo, da je družina *prostor, kjer se življenje začne in ljubezen nikoli ne konča*. Družina in družinski odnosi so ena izmed najdragocenejših človekovih izkušenj. Kot najosnovnejša celica oziroma skupnost predstavlja temelj za posameznikovo osebnost, način razmišljanja, njegovo prihodnost in prihodnost njegovih otrok. Družina prinaša čustveno varnost, moralno in duhovno zaščito ter rast v človečnosti. Po razmišljanju slovenskega duhovnika Milana Knepa družina temelji na različnih identitetah, krščanska družina pa izhaja iz prerojenja v Svetem Duhu, torej iz krsta, in v ospredje družinskega življenja vedno postavlja Boga. Družine, ki se naslanjajo samo na zunanje dosežke, za katerimi stremijo sodobne množice, so v nevarnosti, da se sesedejo same vase. Notranje praznine ne morejo zapolniti denar, lepa hiša, potovanja, umetnost ipd. Steber v družini namreč poraja zvestoba odnosa z Božjim, ki presega vse zemeljske skrbi in navezanosti na materialno. Duhovno močna družina izgrajuje notranjo trdnost v darovih Svetega Duha, ki so: dar modrosti, dar umnosti, dar sveta, dar moči, dar vednosti, dar pobožnosti in dar strahu Božjega.

Prisotnost Svetega v družini zagotavlja torej blaginjo in trpežnost, ki je v naših vojaških družinah glede na specifičnost vojaškega sloga življenja še toliko bolj pomembna. Vojaški poklic zahteva pripadnikovo popolno predanost in pripravljenost služenja domovini, enako kakor popolno predanost zahteva tudi pripadnikova družina. Družinski dejavnik ima odločilen pomen in vpliv na pripravljenost pripadnika oboroženih sil, posledično pa tudi na enoto, ki ji pripada. Zato vojaške družine potrebujejo posebno podporo, da bi ublažile napetosti, ki se porajajo pri pripadnikovi razpetosti med eno in drugo institucijo.

Predstavljajmo si mladega vojaka, ki je poročen in oče treh otrok, z družino živi v najemniškem stanovanju. V želji po lastnem domu z ženo gradita hišo, že tretjič pa je napoten na misijo. Kje drugje naj črpa moč kot v predani ljubezni do svoje žene in otrok? In ko zmanjka moči zaradi številnih skrbi, kam se lahko nasloni vojak in kam njegova draga? S kom se lahko pogovori, ko bo na misiji in kdo ga bo resnično razumel, ko bo pogrešal ženino bližino, igro z otroki, in ko bo v skrbah za zdravje svojih staršev?

Samo človek, ki se mu prizna dostojanstvo, da je telesno, duševno in duhovno bitje, lahko vsaj približno živi v nekem notranjem ravnovesju kot državljani zasebno in kot državljani v uniformi ter tako kot celovita osebnost dobro opravlja svoj poklic. Osebe Vojaškega vikariata zato omogoča, da lahko pripadniki Slovenske vojske živijo v skladu s svojo vestjo, prepričanjem ali vero. V prvi vrsti s svojo navzočnostjo med pripadniki v domovini in tudi v mednarodnih operacijah v tujini, ko smo vedno na voljo za pogovor, nasvet ter molitev.

Vedno pa je zakramentalna podpora osrednja dejavnost Vojaškega vikariata za družine pripadnikov. Vojaški kaplani poročajo, krstijo, delijo obhajilo, spovedujejo, birmajo, podeljujejo zakrament bolniškega maziljenja, organizirajo in izvedejo pogreb pripadnikov ali njihovih ožjih družinskih članov, če si to želijo. Vojaški kaplani in pastoralni asistenti se s pripadniki in njihovimi družinskimi člani srečujemo pri pripravah na zakramente in pri dejanskih obredih, poleg tega obiskujemo pripadnike na dolgotrajnih bolniških, blagoslovljamo domove, pomagamo v osebnih stiskah (KVIK) ipd.

Vojaški vikariat za pripadnike in njihove družine organizira tudi različne dejavnosti kot so:

- družinske počitnice,
- duhovni vikendi za žene,
- duhovne vaje,
- tečaji meditacije,
- versko športni tabori za otroke pripadnikov,
- tabori za otroke,
- miklavževanje za otroke pripadnikov ipd.

Prve počitnice za otroke pripadnikov SV, Moretini (2004)

Verouk za otroke pripadnikov na vojaškem objektu Grmez (2016)

Srečanje družin na vojaškem objektu Grmez (2016)

Tabor Vera in šport (2024)

Vikend meditacije (2012)

Duhovne vaje (2019)

Mednarodni tabor za otroke pripadnikov v Avstriji (2015)

Tabor Vera in šport (2023)

Preživetje v naravi za otroke pripadnikov (ESD, VVIK) (2019)

Preživetje v naravi (2019)

Miklavževanje za otroke pripadnikov v pastoralnem centru (2023)

Vojakova nedelja (2024)

Dejanja razumevanja in duhovne podpore ter dejanja usmiljenja so tista, ki se morda ne prepoznajo v takojšnjih rezultatih, pač pa delujejo nevidno in na dolgi rok ter so pomemben gradnik skupnosti: tako vojaške družine kakor Slovenske vojske. Upoštevati velja, da je človek predvsem bitje odnosov. In srečen človek veliko ljubi, kdor pa veliko ljubi, rad tudi veliko dela in skrbi za blaginjo vseh in vsega. Smotrnost človekovega bivanja je lepo in preprosto zapisal slovenski pesnik Tone Pavček: »Sreča ni v glavi in ne v daljavi, ne pod palcem skrit zaklad. Sreča je, ko se delo dobro opravi. In ko imaš nekoga rad.«

* * *

V katoliškem molitveniku slovenskega vojaka *Gospod je moja moč* (l. 2002) je zapisana Vojakova molitev za družino: »Rad imam svojo družino, čeprav ji to premalokrat povem in pokažem. Vse nas blagoslovi, Gospod. Z nami bodi v bolezni in zdravju. Naj nas družijo ljubezen in odpuščanje. Ko smo ločeni drug od drugega, naj nas družijo tvoja ljubezen. Varuj mojo ženo/moža, moje otroke, moje starše. Amen!«

* * *

Zavetniki družin: sv. Jožef (19. 3.), sv. Frančišek Asiški (4. 10.), sv. Maksimilijan Kolbe (14. 8.), sv. Ana (26. 7.)

Zavetnik za srečen zakon: sv. Valentin (14. 2.)

Zavetnika v drugo sklenjenih zakonov: sv. Adela (16. 12.), sv. Matilda (14. 3.)

Zavetnica ločenih: Sv. Helena (18. 8.)

Zavetnika otrok: sv. Jožef (19. 3.), sv. Kunigunda (3. 3.)

Srečanje družin 670. logističnega bataljona

Mednarodni tabor za otroke pripadnikov v Avstriji

Vikend meditacije

Vikend meditacije

Maša za svojce padlih v vojni za Slovenijo (2015)

Maša za svojce padlih v vojni za Slovenijo (2016)

Miklavževanje za otroke (2023)

Preživetje v naravi (2019)

KAPELE

Gašper Naglost,
vojaški kaplan

Kapele v Slovenski vojski in njihovi zavetniki

Vojašnica Janka Premrla Vojka v Vipavi

Kapelo v vojašnici Janka Premrla Vojka v Vipavi je kot prvo kapelo v Slovenski vojski 14. marca 2003 ob navzočnosti okoliških duhovnikov blagoslovil vojaški vikar msgr. dr. Jože Plut. Kapela je posvečena nadangelu Mihaelu, ki goduje 29. septembra.

Ime Mihael prvič zasledimo po vrnitvi Izraelcev iz babilonske sužnosti. Prerok Danijel Nadangela Mihaela predstavi kot velikega kneza zavetnika Izraela. Navadno je predstavljen kot poglavar božje vojske, vojskovodja nebesnih čet. Njegovo ime pomeni »*Kdo je kakor Bog*«, zaradi različnega prevajanja se v nekaterih virih navaja tudi pomen »*Podoben Bogu*«. Ker mu Bog izroča naloge, ki zahtevajo prav posebno moč. To je tisti angel, ki izžene Adama in Evo iz raja. Mihael je poseben priprošnjik za ljudi pred Bogom, zlasti za umirajoče. V zvezi s tem zadnjim se ga dostikrat upodablja s tehtnico, ki tehta duše.

V umetniških upodobitvah se sveti Mihael začne pojavljati v 6. stoletju. Prikazan je kot vojščak v oklepu in z mečem v eni roki ter s tehtnico v drugi. Cerkev mu že od najzgodnejših časov izraža posebno spoštovanje, saj ga sprejema kot mogočnega zaveznika v večni borbi proti silam zla. Upodobljen je v prepiru s hudičem glede Mojzesovega trupla. Nadangela enako živo spoštuje tako zahodna kot tudi vzhodna krščanska Cerkev ter Judovstvo. Za zaščitnika ga imajo mnogi redovi, posvečeno mu je veliko cerkva, v Italiji je zavetnik javne varnosti, tudi Nemčija pa ga že od nekdaj slavi kot svojega zavetnika.

Vojašnica Stanislava Požarja v Pivki

Kapelo v vojašnici Stanislava Požarja v Pivki je 23. decembra 2004 blagoslovil takratni koprski škof msgr. Metod Pirih. Kapela je posvečena sv. Hieronimu, ki goduje 30. septembra.

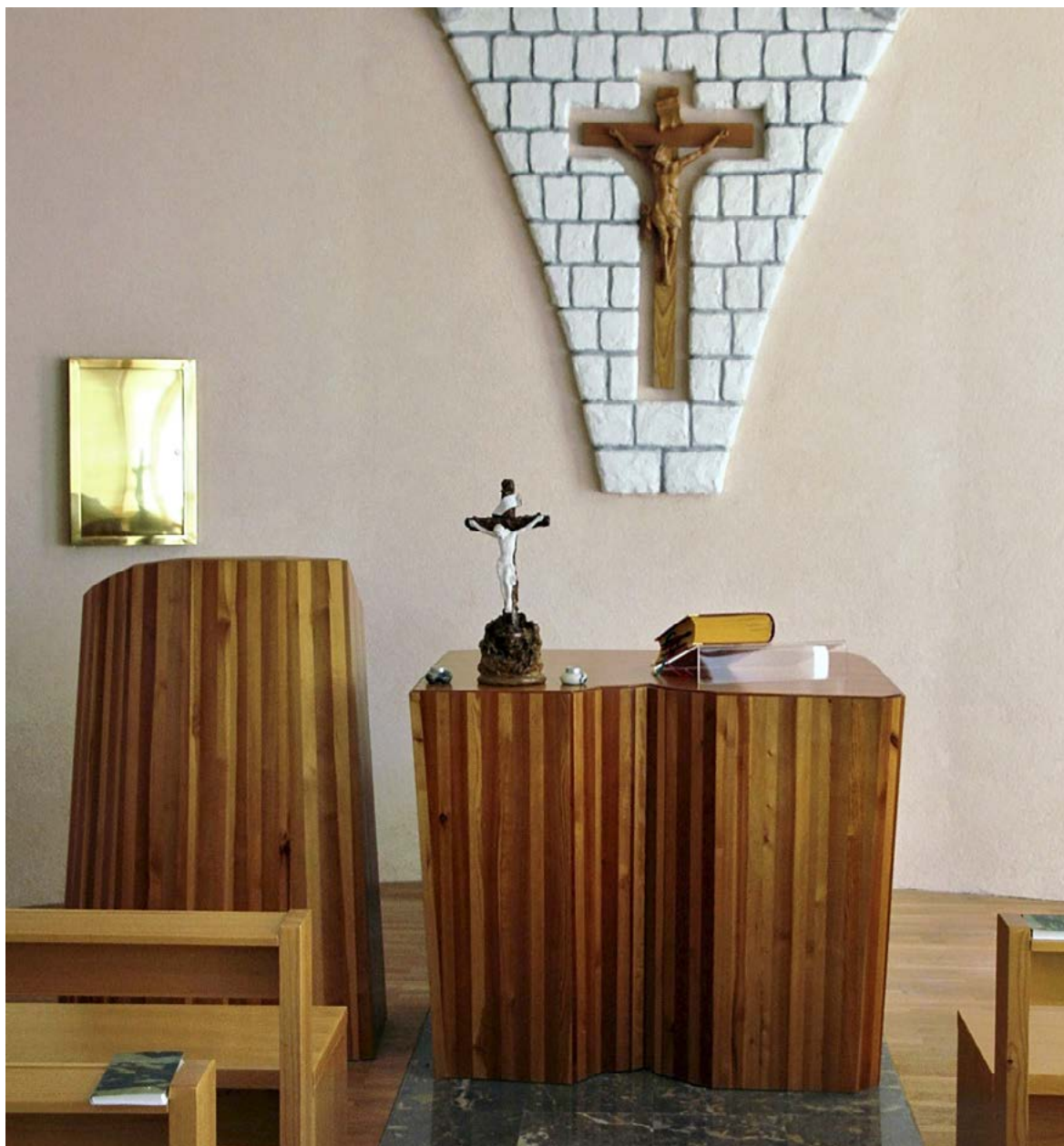
Hieronim se je rodil okoli leta 345 v mestu Stridon na meji z Dalmacijo, južno od ceste Akvileja - Emona. Starši so bili premožni in so bistrega sina poslali v Milansko šolo in nato v Rim. Imel je čudovit spomin in izreden dar za učenje jezikov. Nekaj časa se je družil z veseljaško mladino. Proti koncu študija se je vpisal med katehumene in leta 366 ga je papež Liberij krstil. Leta 370 je šel v Oglej, kjer se je pridružil občestvu, v katerem so prebirali Sveto pismo in razpravljali o bogoslovnih vprašanjih. Bili so povezani s podobno bogoljubno družbo v Emoni. Pot ga je zanesla na Vzhod, v sirsko Antiohijo, kjer se je učil grščine in hebrejščine ter se poglobljal v študij Svetega pisma. Tri leta je preživel kot spokornik v puščavi in uvidel, da to ni zanj. Leta 379 se je dal posvetiti za duhovnika in se odpravil v Carigrad k škofu Gregorju Nacianškem, ki mu je bil učitelj v razlaganju Svetega pisma. Leta 382 je prišel v Rim in papež Damaz ga je izbral za tajnika. Spoznal je njegovo učenost in spodbudil ga je, naj predela neustrezni latinski prevod Svetega pisma. Leta 385 je prišel v Palestino in kot romar in raziskovalec obiskal najprej kraje, omenjene v Svetem pismu. Leta 386 je v Betlehemu ustanovil moški samostan; od takrat Palestine ni več zapustil. Njegovih zadnjih trideset let je živel v najstrožji askezi in se ves čas posvečeval prevajanju in pisanju. V Betlehemu je napisal svoja najpomembnejša dela, med drugim prevod Svetega pisma Stare zaveze iz hebrejščine in aramejščine v latinščino. To je bilo delo, ki bi dandanes za več let zaposlilo množico strokovnjakov, on pa ga je opravil sam, in sicer tako temeljito, da je še tridentinski koncil leta 1546 Hieronimov prevod sprejel za uradno svetopisemsko besedilo rimskokatoliške Cerkve. Delal je do zadnjega, k večnemu počitku je odšel 30. septembra, najverjetneje leta 420. Zavetnik je bibličistov, arhivistov, učiteljev, študentov in prevajalcev.

Vojašnica Boštjana Kekca na Bohinjski Beli

Kapela je posvečena nadangeloma Gabrielu in Mihaelu, ki godujeta 29. septembra.

Gabriel pomeni po hebrejskem deblu »*božji mož*« ali »*božji junak*«. Nadangel Gabriel je navadno upodobljen kot mladenič s palico in lilijo, pa tudi z zemeljsko oblo ter žezlom. V Stari zavezi je omenjen le v Danielovi knjigi, v Novi zavezi pa Gabriel oznani rojstvo Janeza Krstnika in Jezusovo rojstvo. Najprej in najbolj pogosto so ga upodabljali v zvezi z Gospodovim oznanjenjem Mariji. Pri oznanilu rojstva Janeza Krstnika duhovniku Zahariju se angel predstavi: »*Jaz sem Gabriel, ki stojim pred Bogom. Poslan sem, da spregovorim s teboj in ti sporočim to veselo novico.*« Pij XII. je leta 1952 nadangela Gabriela razglasil za nebeškega zavetnika radia in vseh sredstev družbenega obveščanja. V ljudski vernosti pa so nadangela Gabriela kot svojega zavetnika že prej častili sli, poštni uradniki in raznašalci časopisov.

Vojašnica Ivana Cankarja na Vrhniki

Nadškof Stanislav Zore in evangeličanski škof Geza Filo sta v vojašnici Ivana Cankarja 21. septembra 2017 posvetila vojaško kapelo svetemu Juriju, ki goduje 23. aprila.

Upodablja ga kot viteza na konju ali brez njega, pogosto z zmajem, prebodenim s sulico ali mečem. Njegov atribut je poleg sulice tudi zastava z Jurijevim križem (rdeč križ na beli podlagi). Ne glede na to, da je njegov življenjepis prepleten z mnogimi legendami, iz katerih je težko izluščiti zgodovinsko dejstvo, je vseeno po zaslugi križarjev eden najbolj češčenih svetnikov. Njegov grob je v palestinskem mestu Lydda, kjer napis že iz leta 368 poveljuje svetega in zmagoslavnega mučenca Jurija. Rodil se je krščanskim staršem v maloazijski pokrajini Kapadokiji (256/285). Izbral si je vojaški poklic in je naglo napredoval. Ko se je leta 303 pod cesarjem Dioklecijanom začelo preganjanje kristjanov, je Jurij pogumno izjavil, da je kristjan in zato je bil umorjen. Cesar Konstantin je dal njegovo telo prenesti v Lyddo in nad njegovim grobom so sezidali lepo baziliko. Sveti Jurij je zavetnik Ljubljane, skavtov, kmetov, rudarjev, sedlarjev, kovačev, sodarjev, artistov, konj in živine, popotnikov, bolničarjev, ujetnikov, vojakov, jezdecev; priprošnjik proti vojnim nevarnostim, proti skušnjavam, za vreme, proti vročici, proti kugi, sifilisu, gobavosti ter različnim kožnim boleznim.

Vojašnica Edvarda Peperka v Ljubljani

Vojaški vikar msgr. dr. Jože Plut in namestnica vojaškega vikarja mag. Violeta Vladimira Mesarič sta 6. oktobra 2004 ob navzočnosti škofov blagoslovila kapelo in jo posvetila sveti Ivani Orleanski, ki goduje 30. maja.

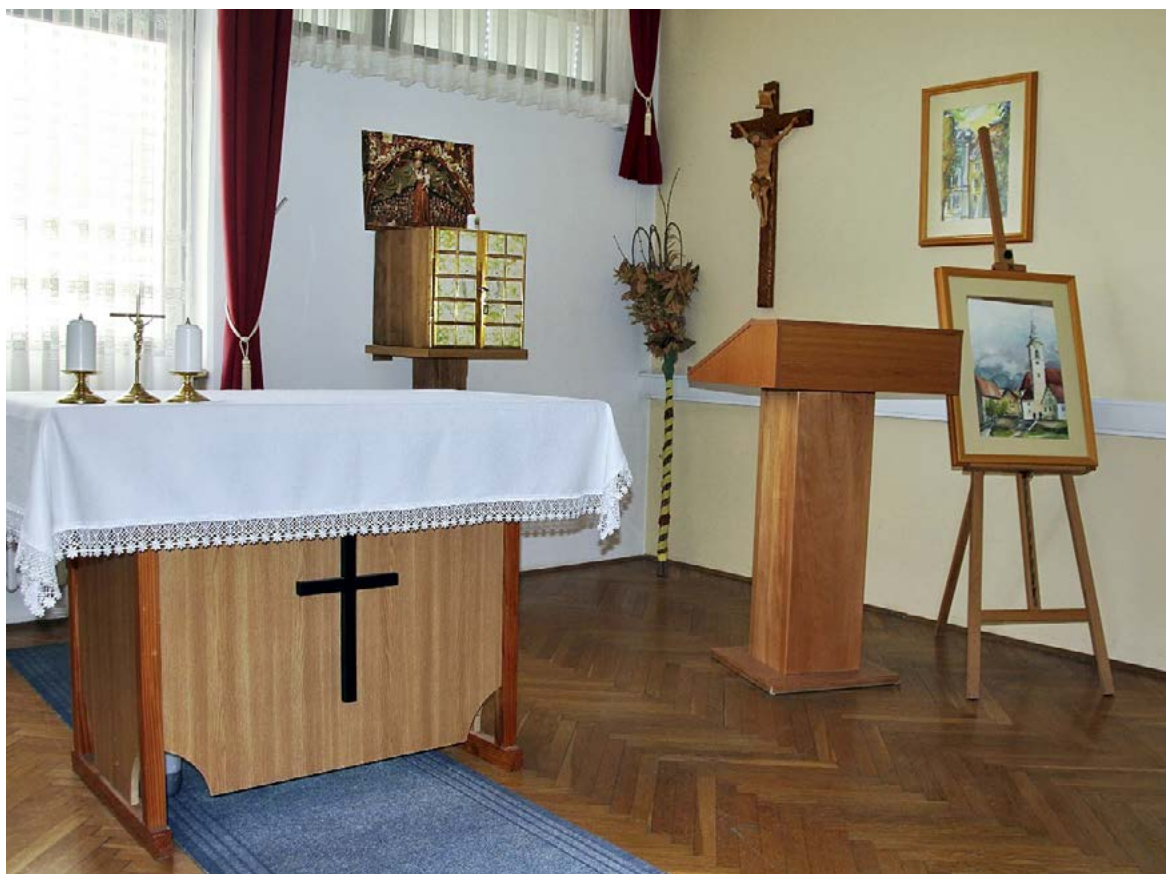
Zgodovina pozna le malo oseb preprostega rodu, ki bi se o njih toliko razpravljalo kakor o Jeanne d'Arc, pri nas in drugod bolj znani pod imenom Devica Orleanska. Francozi jo že nad 500 let slavijo kot vzornico junaške domovinske ljubezni in kot utelešenje francoskega narodnega duha. Nastop tega preprostega kmečkega dekleta je zdramil Francoze, da so se v skrajni stiski dvignili in se rešili angleškega gospostva. Ivana je vztrajno trdila, da jo je v pomoč domovini poklical Bog, in da se je pokoravala zgolj njegovi volji. Drugi pa so ji spodbijali njeno versko poslanstvo, jo razglasili za čarovnico in obsodili na smrt na grmadi 30. maja 1431 v Rouenu. Že petindvajset let po njeni smrti je Cerkev uradno ugotovila, da so njeni sodniki nastopali krivično, s političnimi cilji. Leta 1920 je bila razglašena za svetnico. Cerkev je s tem priznala veličino njene žrtve za svobodo lastne domovine in jo postavila vsem vernikom za zgled. Na številnih upodobitvah je prikazana kot mlado dekle v bojevniški opravi z oklepom, zastavo in mečem. Jeanne d'Arc je zavetnica telegrafije in radia.

Vojašnica Vincenca Repnika v Slovenski Bistrici

Kapelo posvečeno svetemu Martinu, ki goduje 11. novembra, je v vojašnici Vincenca Repnika 22. decembra 2006 blagoslovil vojaški vikar msgr. dr. Jože Plut.

Svetega Martina največkrat upodabljajo kot rimskega častnika na konju, ki z mečem preseka svoj plašč, da se s polovico ognje prezeblji berač. To naj bi se zgodilo pred vrati mesta Amiens. Legenda pravi, da se mu je potem ponoči prikazal Jezus, ognjen prav s tistim plaščem in s tem potrdil, da v trpečih in ubogih strežemo njemu samemu. Martin se je rodil leta 316 v mestu Savaria, sedanjem Sombotelu na Madžarskem. Pri petnajstih letih je postal vojak in kmalu konjeniški častnik. Po šestih letih priprave je bil krščen. Ko je čez nekaj let dal vojaški službi slovo, je odšel v Galijo in živel kot samotar, dokler ga niso izbrali za škofa v mestu Tours. Bil je skrben pastir svoje črede, ljudje so ga ljubili kot svojega očeta. Ko je leta 397 umrl, so ga brž začeli častiti kot svetnika. Njegov grob v Toursu je bila ena najbolj obiskanih božjih poti v srednjem veku, zaradi tega je bilo takrat na tisoče cerkva po vsej krščanski Evropi posvečenih sv. Martinu. On je zavetnik vojakov, konjenikov, jezdecev, orožarjev, kovačev, tkalcev, strojarjev, vinogradnikov, pastirjev, gostilničarjev in abstinencev.

Vojašnica generala Maistra v Mariboru

Vojaško kapelo v Kadetnici Maribor sta ob navzočnosti vojaških kaplanov, pastoralnih asistentov, lokalnih duhovnikov in vojaških starešin 9. junija 2009 blagoslovila takratni nadškof msgr. dr. Anton Stres in takratni evangeličanski škof mag. Geza Erniša. V Kadetnici Maribor je kapela posvečena blaženemu Antonu Martinu Slomšku, ki goduje 24. septembra.

Anton Martin Slomšek je bil doma s premožne kmetije na Slomu pri Ponikvi. Anton je po opravljeni nedeljski šoli in trivialki vpisal na Celjsko gimnazijo, kjer se je navdušil za slovenščino in poezijo. Zgodaj je postal sirota, zato se je v tretjem razredu gimnazije z odliko usposobil za inštruktorja učencev, s poučevanjem se je preživiljal. Po končani gimnaziji se je vpisal na študij filozofije na ljubljanskem liceju. Filozofijo je študiral s Prešernom in drugimi kolegi v Ljubljani, potem pa v Senju in Celovcu. V Celovcu se je odločil za študij bogoslovja in bil leta 1824 posvečen v duhovnika. Ob škofovskem imenovanju si je poleg rojstnega imena Anton izbral še ime Martin. Iz vneme za slovenščino je že med študijem teologije ustanovil slovensko društvo, poučeval bogoslovce v slovenščini in jih navduševal za pisne in govorne vaje, kot spiritual v celovškem semenišču pa jih je navajal k prevajanju in jih pridobival za sodelovanje pri svojih knjigah. O ljubezni do maternega jezika je govoril tudi v pridigah, slovensko misel pa širil v knjigah, zelo si je tudi prizadeval za slovensko šolo na kmetih. Slomšek je leta 1859 dosegel premestitev sedeža škofije v Maribor in v njenem okviru združil skoraj vse štajerske Slovence. Izhodišča prizadevanja za duhovno, moralno, versko, kulturno in narodnostno prenovu škofije je Slomšek jasno opredelil z reko »*Sveta vera bodi vam luč, materni jezik pa ključ do zveličavne omike*«. Na versko in duhovno zavest Slovencev je skušal vplivati s pridiganjem in z uveljavljanjem nedeljskih šol ter reorganizacijo trivialk. V verski in narodni prerod je vključil tudi literarno in založniško dejavnost. Veliko je pisal, zlasti za otroke in mladino. Škof Anton Martin Slomšek je umrl 24. septembra 1862 v Mariboru. Pokopan je v mariborski stolnici. Upodablja ga v škofovski obleki z otroci in knjigo Blaže in Nežica v nedeljski šoli. Blaženi Anton Martin Slomšek je zavetnik dijakov, šolarjev, ekumenskih delavcev, vinogradnikov in vinarjev.

Vojašnica Petra Petriča v Kranju

Vojaški vikar msgr. dr. Jože Plut in mag. Violeta Vladimira Mesarič sta 5. decembra 2005 ob navzočnosti vojaških kaplanov, lokalnih duhovnikov in vojaških starešin blagoslovila kapelo, ki je posvečena angelu miru - angelu Slovenije. Angeli varuhi godujejo 2. oktobra.

Podlaga za češčenje angelov je nauk Svetega pisma. Že Stara zaveza pozna angele, ki varujejo ljudi v nevarnostih. Kakšni dve stoletji pred Kristusom se je pri Judih izoblikovala vera v angele varuhe in v tem smislu Jezus pravi: *»Varujte se, da ne boste zaničevali katerega teh malih! Povem vam: njihovi angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega nebeškega Očeta«* (Mt 18, 10). Z besedo *»mali«* Jezus ne misli na otroke, ampak na ljudi v telesni ali duhovni stiski. Na temelju Svetega pisma je teolog Franc Suarez vlogo angelov varuhov v odnosu do nas povzel v šest točk:

1. varujejo nas nevarnosti, ki ogrožajo naše telo in našo dušo;
2. spodbujajo nas, da delamo dobro in se varujemo hudega;
3. varujejo nas napadov hudobnih duhov in zmanjšujejo moč njihovih skušnjav pa tudi moč nevarnosti, ki izvirajo iz naših slabih nagnjenj in priložnosti za greh;
4. naše molitve prinašajo pred božje obličje;
5. prosijo za nas;
6. grajajo nas in na neki način učijo Božje volje.

Primer Zaharijeve nevere in njegove onemitve, glede na angelovo oznanilo, da bo njegova žena rodila Janeza Krstnika (Lk1, 20).

Vojašnica Primoža Trubarja v Murski Soboti

Mursko Soboški škof msgr. dr. Peter Štumpf ter škof evangeličanske Cerkve na slovenskem mag. Geza Filo sta 8. septembra 2017 blagoslovila in posvetila kapelo sv. Cirilu in Metodu ter Primožu Trubarju.

Brata sveta Ciril in Metod sta bila bizantinska misijonarja, ki sta najbolj znana po pokristjanjevanju Slovanov v staro cerkveni slovanščini. Po prepirih z nemško govorečo Cerkvijo, ki se je sklicevala na »*teorijo treh jezikov*« – namreč, da so sveti samo trije jeziki hebrejščina, grščina in latinščina vredni bogoslužnega obredja in sme le to potekati v enem izmed njih. Papež Hadrijan II. ju je v staro cerkveni slovanščini podprl, ker je tudi sam imel težave z nemškimi duhovniki. Papež Janez VIII. pa je leta 880 potrdil slovansko bogoslužje, da se sme opravljati v staro cerkveni slovanščini. Pri oznanjevanju krščanstva sta uporabljala posebno pisavo glagolico, ki pa jo je pozneje izpodrinila po Cirilu imenovana cirilica oziroma latinica. Ciril in Metod veljata za apostola Slovanov in sozavetnika Evrope. Metod se je rodil leta 812/815 v Solunu. Umrli pa je 6. aprila 885 v Velikomoravskem. Ciril se je rodil 826/827 v Solunu, umrl pa leta 869 v Rimu. Sveta brata godujeta 14. februarja.

Primož Trubar je bil protestantski duhovnik in pisec. Rodil se je 8. ali 9. junija 1508 v Rašici. Umrli pa 28. junija 1586 v Derendingenu v Nemčiji. Trubar je bil osrednja osebnost reformacije na Kranjskem, znan pa je predvsem kot avtor prvih natisnjenih knjig v slovenskem jeziku, Katekizma in Abecednika. Od vse protestantske knjižne produkcije v slovenščini je napisal polovico in uredil dve tretjini del. Protestantska književna tradicija je tako močno zasenčila katoliško, da se je morala le-ta nasloniti na protestantska dela tudi potem, ko je protireformacijsko katolištvo prevladalo nad protestantizmom. Zato velja Trubar za utemeljitelja slovenskega knjižnega jezika, za osrednji lik slovenske kulturne zgodovine in v različnih pogledih celo glavno zgodovinsko osebnost. Trubar je večinoma deloval v Ljubljani, kjer je okoli leta 1535 postal pridigar in leta 1542 stolni kanonik. Bil je ustanovitelj ter superintendent protestantske cerkve na Kranjskem. Leta 1564 je izdal Cerkovno ordnino. Ker je s tem posegel v pristojnosti deželnega kneza, je bil leta 1565 dokončno izgnan s Kranjske - obiskal jo je le še enkrat. Zatem je do smrti prebival in služboval v Nemčiji v Württembergu. Dan Primoža Trubarja praznujemo 8. junija.

Vojašnica Jerneja Molana v Cerkljah ob Krki

Vojaški vikar msgr. dr. Jože Plut je 19. junija 2014 blagoslovil kapelo v vojašnici Jerneja Molana. Ta je posvečena Sveti družini, praznik praznujemo 30. decembra.

Češčenje nazareške družine je vsebovano že v praznovanju božične skrivnosti, ki se praznuje prvo nedeljo po božiču. Prvi nastavki češčenja svete družine so se začeli uveljavljati od 17. stoletja naprej v Italiji, Belgiji in Franciji, od tam pa se je to češčenje preneslo v Kanado. Okoli leta 1850, ko so nastopili miselni tokovi, ki so z odkrito sovražnostjo začeli napadati družino in spodkopavati temelje njenega zdravja, se je češčenje svete družine močneje ukoreninilo. Razdiralne sile protikrščanskega duha so bolj in bolj vdirale tudi v krščanske družine in rušile njihovo trdnost in življenjsko moč. Leta 1926 je praznik svete družine uvrstil v cerkveni bogoslužni koledar papež Benedikt XV. Praznik svete družine je liturgično praznovanje v katoliški cerkvi in nekaterih anglikanskih cerkvah v čast Jezusa, njegove matere in njegovega zakonitega očeta, svetega Jožefa, kot družine. Glavni namen tega praznika je predstaviti sveto družino kot vzor krščanskim družinam.

Vojašnica Franca Uršiča v Novem mestu

Kapela je posvečena svetemu Sebastjanu, ki goduje 20. januarja.

Za sv. Sebastijana, po naše Boštjana, nimamo veliko zgodovinskih podatkov. Sv. Ambrozij je zapisal, da je bil rojen v Milanu. Mučeniško smrt pa pretrpel v Rimu. Rimski kronist je leta 354 zabeležil, da je njegov grob ob Apijski cesti, in da je nad njim zidana lepa cerkev. Odkopali so njegov grob, ki s svojo preprosto obliko potrjuje domnevo, da je bil mučen okoli leta 250. Legenda, ki je bila napisana kmalu po letu 400, ve povedati, da je bil Sebastijan stotnik cesarske telesne straže in pogumen Kristusov vojak. Ko je cesar Maksimilijan zvedel, da je kristjan, ga je obsodil na smrt. Afriškim lo-kostrelcem je ukazal, naj Sebastijana gosto obstrelijo s puščicami, vendar ne v glavo ali v srce, ker je hotel, da umre počasne smrti. Ko je mučenec omahnil, so vojaki mislili, da je mrtev in so odšli. Pobožna vdova Irena ga je napol mrtvega odnesla v svojo hišo in mu stregla, dokler ni okreval. Ko se je spet prikazal pred cesarjem, ga je ta dal s koli pobiti. Sv. Boštjana so začeli zelo zgodaj častiti kot priprošnjika zoper kužne in nenadne nalezljive bolezni, ki človeka zadene kakor skrivaj sprožena puščica. Je zavetnik proti kugi, zavetnik umirajočih, vojakov, vojnih invalidov, lovcev, livarjev in vrtnarjev. Upodablja ga kot lepega mladeniča privezanega na drevo in prebodenega s puščicami.

Vojašnica Franca Rozmana Staneta v Celju

Vojaški vikar msgr. dr. Jože Plut je 20. junija 2014 blagoslovil kapelo v vojašnici Franca Rozmana Staneta. Kapela je posvečena svetemu Ignaciju Lojolskemu in svetemu Maksimilijanu Celjskemu.

Sveti Ignacij Lojolski se je rodil 24. decembra 1491 v baskovski plemiški družini na gradu Loyola pri Azpeiti. Deležen je bil dvorne vzgoje in izobrazbe. Grajski dogodki in spletke so mu bili zelo všeč. Želel si je postati znamenit vojak. Ko so Francozi oblegali mesto Pamplona, ga je 20. maja 1521 zadela kamnita topovska krogla in mu poškodovala podkolensko kost. Med okrevanjem na domačem gradu je prebiral življenjepise Jezusa in svetnikov. Ob premišljevanju je sklenil, da postane Kristusov vojak. V tem njegovem življenjskem obdobju se je poglobljal v študij teologije in napisal je knjigo Duhovne vaje, v kateri je opisal svojo duhovno pot, ki je postala temelj Družbe Jezusove, katere ustanovitelj je bil. Pred smrtjo si je Lojolski zaželel papeževega blagoslova in Ignacijev tajnik prošnje ni vzel zares, ker se mu je zdel še pri močeh. V tisti noči, 31. julija 1556, je umrl, povsem sam, brez papeževega blagoslova in zakramentov za umirajoče. Opisujejo ga kot eno najbolj živopisnih in vplivnih osebnosti krščanske zgodovine. Pogosto ga obravnavajo kot uresničevalca katoliške obnove. Njegovi atributi so evharistija, mašni plašč, knjiga in križ. Goduje na dan smrti 31. julija.

Sveti Maksimilijan Celjski je bil že kot otrok deležen vzgoje v krščanskem duhu. Po smrti staršev je razdal podedovano premoženje, sužnjem pa podaril prostost. Sam je odšel v Rim, kjer je postal duhovnik. Papež Sikst II. ga je zaradi njegovega dela posvetil v škofa in ga poslal nazaj v Norik oznanjevat krščanstvo. Naselil se je v Laureacu, od tam je potoval po vsej pokrajini, nazadnje pa je prišel tudi v rodno Celeio. Na prigovarjanje tedanjega rimskega sodnika Eulasiusa, naj preneha z oznanjevanjem in se priključi poganski veri, je sveti Maksimilijan ostal kljub grožnjam zvest krščanstvu. Zaradi tega ga je dal Eulasius obglaviti. Truplo so skrivoma pokopali ob tedanjem mestnem obzidju, kjer je sedaj rimskokatoliška cerkev svetega Maksimilijana. Sveti Rupert ga je 350 let kasneje dal prenesti v Bischofshofen na Solnograško. Svetega Maksimilijana upodabljajo v škofovskih oblačilih s pastirsko palico ali križem v levi in palmovo vejo ali mečem v desni roki.

Kapela prelite krvi na Škrilju

Sveto mašo z blagoslovom kapele in zvona je 8. septembra 2017 daroval kardinal Franc Rode. Kapela je posvečena Jezusovi presveti preliti krvi, praznik se praznuje 1. julija.

Po besedah iz Svetega pisma nas je Jezus opral naših grehov s svojo krvjo. Tako smo zdaj vsi odkupljeni s krvjo Kristusa, nedolžnega in brezmadežnega Jagnjeta. Cerkevni očetje mnogokrat pišejo o neskončni vrednosti Jezusove krvi, po besedi sv. Tomaža Akvinskega lahko ena sama kapljica te krvi opere madeže greha vsemu svetu. Čiščenje presvete krvi je bilo v Cerkvi vedno živo. Izrecne pobožnosti do nje so se razširile posebno po križarskih vojnah, ko so verniki z Zahoda prinašali domov kot relikvije predmete, ki jih je mogla kdaj namakati resnična Jezusova kri. Veliko spoštovanje so v srednjem in novem veku izkazovali tudi relikvijam, ki samo posredno spominjajo na božjo kri. To so bile relikvije, nastale po poročilih, da se je pokazala kri na oskrunjeni posvečeni hostiji, križu ali Odrešenikovi podobi. Okrog leta 240 naj bi v mestu Bejrut Jezusovo podobo hudobni ljudje prebadali z žebli in sulico, s podobe pa sta pritekli kri in voda. Nekateri romarski kraji so dobili celo ime po sveti krvi. V takih primerih ne gre za kri, ki je pritekla iz Jezusovega živega telesa. Legendarnih čudežev na teh krajih Cerkev navadno ni preiskovala, ni pa ovirala ljudskih pobožnosti, ki so izvirale iz prave vere.

Vojašnica barona Andreja Čehovina v Postojni

Škof msgr. dr. Peter Štumpf je 13. maja 2025 blagoslovil in posvetil kapelo v vojašnici barona Andreja Čehovina sveti Barbari, ki goduje 4. decembra.

Sveta Barbara je bila hčer bogatega pogana. Oče jo je imel zastraženo in zaprto v lepo urejenem stolpu, da bi jo obvaroval zunanjega sveta. V nadaljevanju je zavrnila očetovo možitveno ponudbo in v njegovi odsotnosti skrivaj postala kristjanka. Stolpu je dodala še križ in tretje okno, da bi jo spominjalo na sveto Trojico. Ko se je oče vrnil s potovanja in izvedel, da je njegova hči kristjanka, je potegnil meč, da bi jo ubil, vendar ji je z Božjo pomočjo uspelo zbežati v gorsko sotesko, kjer jo je s časoma tudi našel. Odvedel jo je pred prefekta province, ta jo je strašno mučil, vendar je ostala zvesta svoji veri. Ponoči je celico obsijala svetloba in nastopili so novi čudeži. Vsako jutro so bile njene rane zaceljene. Bakle, s katerimi so jo hoteli zažgati, so ugasnile, čim so se ji z njimi približali. Nazadnje so jo obsodili na smrt z obglavljenjem. Oče je osebno izvršil smrtno obsodbo, a ga je za kazen na poti domov zadela strela, ki je použila njegovo telo. Barbara je umrla 4. decembra leta 306 v rodni Nikodemiji v provinci Bitiniji v Mali Aziji.

Sveto Barbaro častijo katoličani, ki se pri delu soočajo z nevarnostjo nenadne in nasilne smrti. Je zavetnica rudarjev, predorov, oklepnikov, vojaških inženirjev, orožnikov in vseh drugih, ki so delali s topovi in eksplozivi. Je priprošnjica proti grmenju in strelam ter vsem nesrečam, ki so posledica eksplozij smodnika. Postala je zavetnica topničarjev.

Nina Dobrajc,
pastoralna asistentka

Opazuješ moje potovanje in moje počivanje, z vsemi mojimi potmi si seznanjen (Ps 139, 3).

Romanja na svete kraje so bila od nekdaj najprej dejanja sprave, ko so verni čutili, da so se od Boga preveč oddaljili ali pa sta njihov greh in krivda načela zvezo z Bogom. V želji po obnovitvi odnosa so odšli na pogosto težavno pot, s ciljem notranjega očiščenja in vere, da obisk svetega kraja v njihovo življenje prinese novo upanje, radost, hvaležnost, odpuščanje, več milosti, sadov in darov.

Namera romanja ni le v odločitvi za pot na sveti kraj, pač pa je najprej odločitev za pot v lastno svetost, za kar je najprej treba veliko poguma in trdnosti. Romar s seboj vedno vzame le, kar zares potrebuje, da ga nepotreben balast ne ovira pri hoji po poti naprej in navznoter, k sebi in k Bogu. Podobno tudi vojak na teren s seboj vzame le najbolj nujno, saj se tudi tako pripravlja na težke čase, ki jih prinaša vojno stanje. Da bi se zmozel znotraj viharjev življenja, notranjih in zunanjih, vedno znova nasloniti na najmočnejši steber – na Boga, je lahko prav romanje vir močne duhovne hrane in čudovita priložnost za poglobitev odnosov s sodelavci.

Vojaški vikariat za slovenske vojake že leta organizira in nudi duhovno vodstvo na romanjih v Lurd, občasno pa tudi v Rim. Mednarodnega romanja vojakov in policistov v francoski Lurd se je v obdobju samostojne Republike Slovenije udeležilo na stotine pripadnic in pripadnikov Slovenske vojske in njihovih družinskih članov. Kot prvi se ga je leta 1994 udeležil dr. Dragutin Mate, in sicer v okviru delegacije Avstrijske vojske. Štiri leta kasneje je tja poromala že osemčlanska delegacija Slovenske vojske. Leta 2000 se je prvič zaslila tudi slovenska beseda, saj je takrat ppk. Miloš Moretti na srečanju zapel v slovenskem jeziku. Romanje k lurški Materi Božji z leti pridobiva na priljubljenosti med vojaki, leta 2024 se ga je udeležilo že 15 tisoč vojakov 41 različnih narodov.

Pokojni papež Frančišek je v sporočilu udeležencem 64. romanja (2024) v Lurdu pozval, naj kot vojaki ponosno pogumno in častno nosimo uniformo svoje domovine, istočasno pa naj se zavedamo, da smo del širše svetovne družine, družine, ki je žal zelo razdeljena in ranjena. Toda prav v to največjo bolečino vstopa Jezus Kristus, ki prinaša mir in nas odrešuje v moči ljubezni in ne nasilja. In prav vojaki po svetu smo stražarji miru, kakor nas je označil pokojni sveti papež Janez Pavel II., svet danes bolj kot kadarkoli prej potrebuje verne moške in žene, ki smo se pripravljani bojevati za mir in bratstvo med vsemi narodi sveta!

Mednarodno vojaško in policijsko romanje v Lurd - PMI

- **1994, 39 PMI.** Prvi pripadnik SV na mednarodnem vojaškem romanju v Lurd; Dragutin Mate se kot prvi pripadnik SV v okviru delegacije Avstrijske vojske udeleži mednarodnega vojaškega romanja v Lurd.
- **1998, 40 PMI.** Slovenski vojaki drugič v Lurdu, osemčlanska delegacija Slovenske vojske se pod vodstvom dr. Draga Čeparja in duhovnega vodstva g. Igorja Luzarja, kaplana iz Šentvida nad Ljubljano, prvič uradno udeleži mednarodnega vojaškega romanja v Lurd. Vojaški vodja je maj. Dušan Krošl.
- **1999, 41 PMI.** Na tretjem romanju Slovenske vojske v Lurd je že 17 udeležencev. Delegacijo vodi dr. Drago Čepar, vojaški vodja je brig. Viktor Krajnc, duhovni vodja g. Igor Luzar.
- **2000, 42 PMI.** Srečanja se udeleži 40 predstavnikov iz Slovenije. Vojaški vodja je brig. Rade Klisarič, duhovni vodja pa mag. Jože Plut.

- **2001, 43 PMI.** Srečanja se udeleži 44 vojakov. Predstavnik Ministrstva za obrambo je državni sekretar Janko Deželak, vojaški vodja je brig. Rade Klisarič, duhovni vodja pa vojaški vikar mag. Jože Plut. Romanja se udeležijo tudi predstavniki Gardne enote.
- **2002, 44 PMI.** Romanja se udeleži 48 pripadnikov Slovenske vojske, od tega 10 nabornikov. Romanje vodi državni sekretar Ministrstva za obrambo Janko Deželak, vojaški vodja je brig. Rade Klisarič, duhovni vodja pa vojaški kaplan Matej Jakopič.
- **2003, 45 PMI.** Iz Slovenske vojske se romanja udeleži 52 predstavnikov. Predstavnik ministrstva je državni sekretar Janko Deželak, vojaški vodja je pk. Andrej Osterman, duhovni vodja pa vojaški kaplan Aleksander Urek.
- **2004, 46 PMI.** Udeležencev iz Slovenije je 50, med katerimi so tudi družinski člani pripadnikov Slovenske vojske. Predstavnik ministrstva je državni sekretar Janko Deželak, vojaški vodja ppk. Vladimir Maher, duhovni vodja pa vojaški vikar dr. Jože Plut.
- **2005, 47. PMI.** Udeležencev iz Slovenije je že 160, med njimi tudi policisti in družinski člani. Predstavnik ministrstva sta državna podsekretarja mag. Jože Jurša in mag. Jože Sečnik, vojaški vodja je brig. Janez Kavar, duhovni vodja pa vojaški vikar msgr. dr. Jože Plut.
- **2006, 48. PMI.** Dogodka se udeleži 49 pripadnikov Slovenske vojske. Vojaški vodja na romanju je brig. Janez Kaver, duhovni vodja pa namestnik vojaškega vikarja Matej Jakopič. Predstavnik Ministrstva za obrambo je svetovalec ministra za obrambo Stanislav Rupnik.
- **2007, 49. PMI.** Predstavnik ministrstva je vodja kabineta Franc Stanonik, vojaški vodja je pk. Andrej Osterman, duhovni vodja pa vojaški vikar msgr. dr. Jože Plut. Romanja se udeleži 66 pripadnikov Slovenske vojske in 6 gardistov, skupaj s predstavniki Policije in družinskimi člani 151 oseb. Organizacijski vodja je vojaški kaplan Milan Pregelj.
- **2008, 50. PMI.** Iz Slovenske vojske je 76 udeležencev. Predstavnica vlade je Breda Bunič, vojaški vodja je brig. Alan Geder, duhovni vodja je vojaški vikar msgr. dr. Jože Plut, organizacijski vodja pa Milan Pregelj.
- **2009, 51. PMI.** Iz Slovenske vojske se romanja udeleži 43 pripadnikov. Vojaški vodja romanja je pk. Martin Jugovec, duhovni vodja pa namestnik vojaškega vikarja Matej Jakopič. Organizacijski vodja je vojaški kaplan Milan Pregelj, predstavnica Ministrstva za obrambo pa višja svetovalka Breda Bunič.
- **2010, 52. PMI.** Udeleži se 42 pripadnikov Slovenske vojske. Vojaški vodja je brig. Bojan Pograjc, duhovni vodja msgr. dr. Jože Plut, organizacijski vodja pa vojaški kaplan Milan Pregelj.
- **2011, 53. PMI.** Romanja se udeleži 50 vojakov in policistov. Vojaška vodja romanja je brig. Alenka Ermenc, duhovni vodja je msgr. dr. Jože Plut, organizacijski vodja pa namestnik vojaškega vikarja Matej Jakopič.
- **2012, 54. PMI.** Vojaški vodja romanja je brig. Andrej Osterman, duhovni in organizacijski vodja pa vojaški kaplan Milan Pregelj.
- **2013, 55. PMI.** Vojaška vodja je brig. Alenka Ermenc, duhovni in organizacijski vodja pa vojaški kaplan Milan Pregelj.
- **2014, 56. PMI.** Vojaški vodja je brig. Bojan Pograjc, duhovni in organizacijski vodja pa vojaški kaplan Milan Pregelj.
- **2015, 57. PMI.** Vojaški vodja je brig. Bojan Pograjc, duhovni in organizacijski vodja pa vojaški kaplan Milan Pregelj.
- **2016, 58. PMI.** Vojaški vodja je brig. Klemen Medija, duhovni in organizacijski vodja pa vojaški kaplan Milan Pregelj.
- **2017, 59. PMI.** Vojaški vodja je brig. Roman Urbanč, duhovni in organizacijski vodja je vojaški kaplan Milan Pregelj.
- **2018, 60. PMI.** Vojaški vodja je brig. Ernest Anželj, duhovni in organizacijski vodja pa namestnik vojaškega vikarja Milan Pregelj.
- **2019, 61. PMI.** Udeležencev iz Slovenske vojske je 13, iz Policije dva. Vojaški vodja je brig. Vilibald Polšak, duhovni pa vojaški vikar Matej Jakopič.
- **2020 in 2021** romanje odpade zaradi situacije covida.
- **2022, 62. PMI.** Udeležencev na romanju je 45. Vojaški vodja je brig. Franc Koračin, organizacijski in duhovni vodja je namestnik vojaškega vikarja Milan Pregelj.
- **2023, 63. PMI.** Iz Slovenske vojske se romanja udeleži 46 pripadnikov, iz Policije trije. Prisotni so tudi predstavniki Gasilske zveze Slovenije. Vojaški vodja je brig. Boštjan Močnik, duhovni vodja romanja je vojaški vikar Matej Jakopič, organizacijski vodja je namestnik vojaškega vikarja Milan Pregelj.
- **2024, 64. PMI.** Vojaški vodja je brig. Boštjan Baš, duhovni vodja je vojaški vikar Matej Jakopič, organizacijski vodja pa namestnik vojaškega vikarja Milan Pregelj in vojaški kaplan - diakon Klemen Štavbar.
- **2025, 65. PMI.** Vojaški vodja je brig. Uroš Paternus, duhovni vodja je vojaški vikar Matej Jakopič, organizacijski vodja je vojaški kaplan - diakon Klemen Štavbar.

Romanje v Rim

- **April 2006.** Romanje članov društva sv. Modesta in pripadnikov Slovenske vojske z družinami v Rim. Skupaj z vojaškim vikarjem msgr. dr. Jožetom Plutom, vojaškim kaplanom Milanom Pregljem in pastoralnim asistentom Francem Kokaljem je bilo 96 udeležencev.
- **April 2010.** Ob 10. obletnici Vojaškega vikariata je v Rim poromalo 70 udeležencev, tudi predstavniki Slovenske vojske.
- **Maj 2019.** V letu pred 20. obletnico Vojaškega vikariata je v Rim poromalo 50 vojakov z družinskimi člani.
- **Februar 2025.** Pripadniki Slovenske vojske, Policije in njihovi družinski člani so v jubilejnem letu 2025 poromali v sveto mesto Rim. V organizaciji Vojaškega vikariata in v spremstvu vojaškega vikarja Mateja Jakopiča se je izven delovnega časa na romanje upanja podalo 65 Slovenk in Slovencev pod vodstvom vojaškega kaplana Jakoba Piletiča.

Utrinki z romanj Vojaškega vikariata

Romanje na Brezje ob dnevu Vojaškega vikariata (2024)

Romanje na Brezje ob dnevu Vojaškega vikariata (2024)

Romanje na Brezje ob dnevu Vojaškega vikariata (2024)

Romanje na Brezje ob dnevu Vojaškega vikariata (2024)

Mednarodno romanje vojakov v Lurd (2006)

Mednarodno romanje vojakov v Mėjannes (2009)

Mednarodno romanje vojakov v Mėjannes (2009)

Mednarodno romanje vojakov v Lurd (2023)

Mednarodno romanje vojakov v Lurd (2023)

Mednarodno romanje vojakov v Lurd (2023)

Mednarodno romanje vojakov v Lurd (2023)

Mednarodno romanje vojakov v Lurd (2024)

Mednarodno romanje vojakov v Lurd (2024)

Mednarodno romanje vojakov v Lurd (2024)

Mednarodno romanje vojakov v Lurd (2024)

Svetoletno romanje varnostno-obrambnih sil v Rim (2025)

Janez Mevec,
pastoralni asistent

Vizija delovanja Vojaškega vikariata

»Kaj sploh dela versko osebje v slovenskih oboroženih silah?« Tako se je večkrat glasilo vprašanje, ki so si ga številni novinarji zastavljali v začetnih letih delovanja VVIK. Podobno se je spraševala politična stranka, ki si je celo v svoj program zadala, da bo ukinila VVIK. A smo še tu. Letos ob zaznamovanju 25 let delovanja VVIK se lahko spet vprašamo podobno. Ob takšnih obletnicah, ki so za vsakršno organizacijo gotovo lepa prelomnica, se je vredno zazreti vase, ozavestiti svoje dosedanje delovanje in dosežke ter skleniti, za kaj vse se bomo trudili v prihodnje.

Temelj evropske ter vse zahodne civilizacije nasploh je priznavanje Listine o človekovih pravicah in svoboščinah. S tem se priznava človekovo temeljno dostojanstvo, ki rezultira v izvrševanju pravic s strani države. Pravice zajemajo različne dele človekovega življenja in segajo oziroma bi morale segati v vse pore človeka. Človek je namreč celostno bitje, sestavljen ne le iz telesa temveč tudi duše in duha. Država vsakemu posamezniku omogoča, da živi skladno s svojo vestjo. Ima pa tudi pravico izpovedovati vero sam in skupaj z drugimi, v zasebnem in javnem življenju tudi svobodno častiti Boga kot pravi 41. člen Ustave Republike Slovenije.

Duhovna oskrba izhaja iz tretje to je duhovne komponente človeka. Demokratične in postmoderne družbe predpostavljajo tudi takšno oskrbo za tistega, ki jo potrebuje in si jo želi. Verske skupnosti zato lahko nemoteno delujejo in država jih nima pravice omejevati pri njihovem doktrinalnem podajanju in javnem zbiranju. V tem oziru je tudi postavljen 7. člen Ustave Republike Slovenije, ki govori o ločitvi cerkva in države. Izhajajoč iz temeljnih človekovih pravic in svoboščin je tudi v drugih zahodnoevropskih državah eden izmed ustavnih to je osnovnih aksiomov družbe. Ta pa je postavljen predvsem v korist cerkvenih skupnosti in ne toliko države. Povedano drugače: 7. člen Ustave ne korigira in omejuje toliko cerkvenih skupnosti kot takšnih, saj se niti ne morejo vsiljevati v vse pore sodobne sekularne države. Korigirana in nadzorovana je predvsem država zaradi omogočanja izvrševanja zasebnega in javnega izpovedovanja vere posameznika. Na drugi strani pa država sicer poseže v duhovno oskrbo vendar v pozitivnem smislu, da pomaga posamezniku pri njegovi samouresnitvi. Predvsem na tistih mestih in državnih ustanovah, kjer so državljani zaradi narave dela za izpovedovanje vere in drugih prepričanj prikrajšani. Poseben status med takšnimi ustanovami imajo gotovo ustanove, ki so zaradi države same. Poleg zaposlenih v državnih ustanovah, ki so zadolženi za ščitenje reda in miru v državi – torej osebje policije imamo na drugi strani ustanovo in državljane v njej, ki ščiti našo državno mejo navzven – torej zaposlene v vojski. V obeh sistemih opravljanje poklica in življenje posameznika poteka na svojevrsten način. Država pa zaradi svoje nevtralnosti ne sme delovati na področju nujenja in izvajanja duhovne oskrbe, zato pridejo na tem mestu nasproti cerkvene skupnosti. Tako država sklepa sporazume o duhovni oskrbi vojaških oseb.

Na podlagi tega za nekatere morda suhoparnega uvoda, v svoji biti pa gotovo uvoda besed odkrivanja naše načelne umeščenosti v vojaški in slovenski prostor, sta pred 25 leti ugledala luč sveta tudi dva Sporazuma med dvema verskima skupnostma in Vlado Republike Slovenije. Tako je Slovenija pred pristopom v Nato poskrbela tudi za urejenost duhovne oskrbe, kot jo poznajo druge članice te zveze. Na podlagi Sporazuma med Vlado Republike Slovenije in Slovensko škofovsko konferenco ter med Vlado Republike Slovenije in Evangeličansko cerkvijo je bila jeseni leta 2000 dana zaveza, da država dovoljuje duhovno oskrbovanje vojakov. Gre za dokumenta, ki predstavljata našo podstat slehernega delovanja. Hkrati je bil to tudi povod za ustanovitev Vojaškega vikariata.

Osebje VVIK je bilo v začetku sestavljeno iz dveh katoliških duhovnikov, kasneje se jim je pridružila še evangeličanska duhovnica, kmalu zatem pa se ustanovi tudi institut pastoralnega asistenta. Celotno osebje VVIK je bilo s svojimi pastoralnimi asistenti in kaplani vseh 25 let aktivno pri delovanju v posameznih vojašnicah. Pri tem imamo v mislih sodelovanje in organizacijo raznih dogodkov in nagovorov ob postrojih, svetovanju vodilnemu kadru v etičnih in

moralnih vprašanjih, odprtost za pogovor, organizaciji duhovnih vaj in romanj, svetovanju vsem zaposlenim od vojaka do generala. Osebe VVIK je bilo aktivno tudi na terenu, s svojo prisotnostjo in molitvijo je gotovo marsikakšen teren minil drugače. Prisotnost vojaških pastoralnih delavcev je vojska imela moč občutiti tudi na mednarodnih vojaških operacijah, predstavnik VVIK je bil tako stalno ali začasno navzoč tako v BiH, Čadu, Libanonu, na Kosovu, Afganistanu, Slovaškem in Latviji. Pri tem je treba poudariti, da je osebe VVIK dolžno skrbeti za vse pripadnike in pripadnice ne glede na njihovo veroizpoved. V kolikor bi želel pripadnik duhovno oskrbo, ki ni zastopana v osebju VVIK, je vikariat dolžan zagotoviti primerno usposobljenega pastoralnega delavca.

Vrnimo se k vprašanju na začetku: »Kaj sploh dela versko osebe v slovenskih oboroženih silah?«

Da bi razumeli to, kaj duhovna oskrba sploh je, se moramo še prej vprašati kaj je duhovnost. Kot pravi jezuit James Martin je duhovnost »način življenja v odnosu z Bogom. V krščanskem izročilu so vse duhovnosti, ne glede na njihov izvor, usmerjene v isto – željo po zvezi z Bogom s poudarkom na ljubezni in dobroti ter v veri v Jezusa Kristusa kot Božjega Sina. Toda vsaka duhovnost poudarja različne vidike tega izročila – ena v kontemplativno življenje, druga dejavno življenje. Ta poudarja veselje, druga svobodo, ozaveščenost, žrtvovanje ali služenje ubogim. Vsi ti poudarki so pomembni v vsaki krščanski duhovnosti, toda vsaka duhovna »šola« jih kaže v nekoliko drugačni luči.«⁴ Duhovnost torej v svojem širšem pomenu združuje ljudi; tako različno intenzivno verne kot tudi različno verujoče.

Osebe VVIK si mora gotovo še naprej prizadevati za čim širšo prepoznavnost svojega dela. Vodilni kader mora v njih prepoznati enega izmed ključnih povezovalcev ljudi. Menimo namreč, da so ljudje z duhovnostjo bolj spravljeni in vse vključujoči. Pomislimo le na čas večjih krščanskih praznikov, takrat začutimo med ljudmi zgoraj postavljeno tezo, da duhovnost povezuje tudi v praksi. Tako se odvija znotraj vojašnice, pa na vojaških vajah kot tudi na vojaški misiji. Pastoralni delavec je tista oseba, ki ima poslanstvo združevati, ne deliti. Oseba, ki lahko in more v svoji funkciji povezati vero s kulturo in običaji nekega naroda; v našem primeru Slovence. Ne glede na kulturne in ideološke razlike posameznika.

Enota VVIK si je dolgo prizadevala za svojo vojaško cerkev, ki naj bi bila v Križankah. Vizija VVIK pod vodstvom sedanjega vikarja Mateja Jakopiča pa je bila realizirana. Vojaški vikariat si je vzela za svojo cerkev sv. Trojice na Kongresnem trgu. Druge vojske imajo poleg vojaškega škofa tudi svojo vojaško cerkev. Mi pa zaradi drugačnih razmer, predvsem majhnosti, vojaške škofije (še) nimamo, imamo pa lahko svojo cerkev. Tako je nastal le 2022 Pastoralni center SV. V prostorih Pastoralnega centra, ki so zraven cerkve sv. Trojice, že potekajo srečanja katehumenov in podelitev zakramentov na veliko soboto le-tem. Prav tako potekajo ostale priprave na prejem drugih zakramentov in srečanja osebja VVIK. V nadaljnjih letih si želimo, da bi bile vsebine v Pastoralnem centru zastavljene tako široko, da bo vsakemu pripadniku, ki si želi nekaj več na področju vere, zagotovljena kakšna aktivnost po njegovem okusu in/ali potrebi.

V skladu s Sinodo o sinodalnosti se mora tudi osebe VVIK truditi, da bi zajeli oddaljene in obrobne kristjane, ki zaradi takšnih ali drugačnih razlogov ne izpostavljajo svoje vere navzven. Čeprav v njihovem srcu tli Luč vere. Tako kot imamo v svojem fokusu delovanja jedrne kristjane, moramo prav tako v našo ciljno publiko zavzeti druge, ki že deležijo v naši veri z zakramenti uvajanja. Tako za prve kot za druge so in bodo še naprej organizirani izredni programi, to so romanja in duhovni odmiki.

Pogled planinca, ko osvoji vrh gore, je gotovo hvaležen. Hvaležen je za vsak korak, ki ga je zmogel narediti v potu svojega obraza. Če se je med hojo skozi strmo pobočje pritoževal in omagoval kot Jezus pod križem, se mu na vrhu odpre nov svet. Hvaležen je za ves čas hoje, saj se je splačalo in so vse muke pozabljene. Ob pogledu naprej si gotovo želimo zaposleni v VVIK, da bi zgrajeno prepoznavnost enote še naprej pospeševali in promovirali. Vendar moremo in

4 Martin, J., (2013). Duhovnost za vsak dan. Celje: Mohorjeva družba.

moramo biti najprej hvaležni za vse korake v prehojenih 25 letih. Gotovo tudi mi kot planinec ne bomo obsedeli na vrhu gore, treba je tudi sestopiti in biti zopet pripravljen na zbrano hojo do izhodišča. Hkrati pa so naše misli podobne misli planinca: »Kam bom odšel pa naslednjič?« Vizija VVIK je gotovo, da ostane osebje VVIK še naprej dejavno, saj ne želimo zaspati na osvojenih lovorikah. Kadrovsko skrbimo za pomlajevanje ekipe in za medgeneracijsko sodelovanje.

V skladu z ekumenizmom, gibanju za edinost kristjanov si želimo še naprej prizadevati za še boljše sodelovanje znotraj katoliškega in protestantskega dela enote VVIK. Veseli nas dejstvo, da smo že do sedaj bili in si želimo biti še naprej pospeševalci edinosti kristjanov tudi v slovenski cerkvi. To želimo biti ne le v tednu za edinost kristjanov v januarju, temveč vedno in vsak dan našega delovanja.

Nadalje želimo poudariti, da želimo hoditi skupaj v skladu s Sinodo o sinodalnosti. »Hoditi skupaj« tako pastoralni asistenti s kaplani kot tudi obratno. Tako bomo v naslednjega četrto stoletja s skupnimi močmi okrepili naša mala občestva, kot je vabil dokument Pridite in pogledite. Kot zatrdi dokument so mala občestva resnično »nosilci in pospeševalci življenja v živi povezavi z vesoljno Cerkvijo le prek krajevnih Cerkva. Zato se mala občestva ne smejo postavljati izven cerkvenih struktur, to je izven župnij ali celo nad nje.« (PiP 10) Vsekakor pa v vsaki vojašnici velja negovati občestvo tistih, ki so nam zvesti. Velja negovati ne zaradi nas samih. Mala občestva v vojaški strukturi vojašnice kot personalne župnije, gotovo spodbujajo in poživljajo delovanje te male župnije določene vojašnice. Gre tudi za osnovno ciljno publiko pri sodelovanju pri molitvah. Oni so pokazatelji, da vodenje molitve ali sodelovanja pri bogoslužju ni v izključni pristojnosti pastoralnega delavca. Prav tako pa so mala občestva lahko tudi gonilo vsega duhovnega življenja v neki župniji oziroma vojašnici. Zvesti verniki lahko predlagajo posameznemu pastoralnemu delavcu določene pobude v razmislek ali realizacijo. Tako bomo pastoralni delavci prisluhnili pobudam, željam in kritiki s terena. Prisluhnili znamenjem časa, kot vabi že dolgo Vatikanski koncil. Vse to pa le, če bomo čim več delovali med ljudmi in prisluhnili kamrici njihovega srca, kot bi dejal Ivan Cankar.

**ŽIVLJENJE PISI PRIPADNIKOV
VOJAŠKEGA VIKARIATA**

Trenutni pripadniki

Matej Jakopič

univ. dipl. teolog, načelnik Vojaškega vikariata

Matej Jakopič se je rodil 13. marca 1972 kot najstarejši otrok v petčlanski družini.

Po končani osnovni šoli v Vojniku pri Celju je končal Srednjo lesno šolo v Mariboru. Po dveletnih delovnih izkušnjah kot mizar, je bil na božični dan, 25. 12. 1990 vpoklican na služenje vojaškega roka v takratni Jugoslovanski armadi.

Po osamosvojitveni vojni je začel s študijem teologije, kjer je tudi diplomiral leta 1997. Diakonsko službo pred posvečenjem je opravljal v župniji Ravne na Koroškem. Nadaljnji študij je zaključil z diplomom iz specializacije pastoralne teologije. V mariborski stolnici je bil posvečen v duhovnika 29. junija 1998. Škof ga je imenoval za škofijskega referenta za ministrante.

Po triletni kaplanski službi v Brestanici se je 24. avgusta 2001 zaposlil v Vojaškem vikariatu Slovenske vojske. Kot prvi slovenski vojaški kaplan je istega meseca odšel v Kanado na Častniško šolo za vojaške kaplane in jo končal z odliko »The best improvement student«.

Maja 2002 je prevzel mesto vojaškega kaplana v 1. brigadi Slovenske vojske. V tem času se je udeleževal mednarodnih vojaških vaj v Sloveniji, Italiji, Nemčiji in na Madžarskem v okviru brigade MLF (Multinational Land Forces).

Istočasno je bil kot namestnik vojaškega vikarja RKC na Poveljstvu sil zadolžen za duhovno oskrbo slovenskih vojakov na mednarodnih mirovnih misijah v Bosni in Hercegovini, na Kosovu, v Afganistanu, Libanonu, Čadu in na Slovaškem.

Leta 2005 je v Kanadi končal tečaj za vodilne vojaške kaplane.

Kot namestnik vojaškega vikarja RKC je aktivno sodeloval na mnogih mednarodnih konferencah v Evropi in ZDA.

Leta 2015 ga je Slovenska škofovska konferenca imenovala za načelnika Vojaškega vikariata. Od takrat delo opravlja na Generalštabu Slovenske vojske in skrbi za strategijo razvoja duhovne oskrbe v SV. Je član strokovne komisije za preiskovanje letalskih nesreč.

Zveza Nato ga je nagradila s številnimi medaljami, katerim so sledile slovenske medalje v službi miru. Za svoje delo je poleg naštetih prejel še: bronasto medaljo generala Maistra, bronasto, srebrno in zlato medaljo Slovenske vojske, zlato medaljo načelnika GŠSV, bronasto, srebrno in zlato medaljo 1. brigade Slovenske vojske in bronasto plaketo Gardnega bataljona.

Mag. Violeta Vladimira Mesarič

mag. teologije, namestnica načelnika Vojaškega vikariata za EC

Rodila se je 9. oktobra 1972 v Murski Soboti in odraščala v Gornji Radgoni, kjer je zaključila osnovno in nižjo glasbeno šolo. Po maturi na takratni Naravoslovno-matematični gimnaziji v Murski Soboti je študij nadaljevala na Teološki fakulteti »Matija Vlačić Ilirik« v Zagrebu (R Hrvatska), kjer je diplomirala leta 1997. Hkrati je obiskovala tudi Inštitut »Albe Vidaković«, kjer se je izobraževala na področju cerkvene glasbe. Leta 2002 je na »Iliriku« zaključila še podiplomski študij teologije in pridobila naziv magistricе teologije. Študij je nadaljevala na podiplomski ravni in se dodatno izpopolnjevala v Sloveniji in tujini, med drugim v Kanadi, Zagrebu in Ljubljani, na področjih vojaške pastoralne, pedagoškega dela ter upravnega menedžmenta.

Duhovniško pot je začela 1. januarja 1998 v Evangeličanski cerkvi na Slovenskem, kjer je bila 15. marca istega leta posvečena za duhovnico. Pastoralno je delovala v evangeličanskih cerkvenih občinah v Mariboru in Apačah pri Gornji Radgoni.

Leta 2002 se je zaposlila v Slovenski vojski kot namestnica načelnika Vojaškega vikariata. Njeno delo obsega duhovno oskrbo vojakov in njihovih družin, organizacijo verskih obredov, svetovanje in podporo v kriznih situacijah ter sodelovanje pri mirovnih misijah. Aktivno se povezuje s kolegi, vojaškimi škofi in kaplani v evangeličanskih duhovnih oskrbah vojska držav članic Nata in Partnerstva za mir.

Njeno akademsko in raziskovalno delo zajema objavo člankov s področja religije, kulture in etike ter uredništvo »Molitvenika slovenskega vojaka evangeličanske veroizpovedi«. Aktivna je pri civilno-vojaškem sodelovanju.

Tekoče govori slovenski, nemški, angleški in hrvaški jezik. Je mama najstnika Vala. Za svoje delo je bila nagrajena z bronasto in srebrno medaljo načelnika GŠSV, bronasto in srebrno medaljo Slovenske vojske, plaketo 37. VTP in bronasto medaljo generala Rudolfa Maistra.

Dr. Matjaž Muršič Klenar

dr. teologije, namestnik načelnika Vojaškega vikariata za RKC

Dr. Matjaž Muršič Klenar se je rodil 13. marca 1992 v Murski Soboti. Po končani osnovni šoli v Gornji Radgoni je nadaljeval izobraževanje na Škofijski gimnaziji Antona Martina Slomška. Leta 2010 se je vpisal na Teološko fakulteto Univerze v Ljubljani, kjer je leta 2013 diplomiral z nalogo *Timothy Radcliffe in vprašanje filozofije religije* ter leta 2015 magistriral z nalogo *Pojmovanje sekularizacije pri Charlesu Taylorju*, v letu 2023 pa doktoriral z doktorsko disertacijo *Razumevanje sekularne dobe pri Charlesu Taylorju kot napetost med imanenco in transcendenco*, v kateri pokaže na korenine procesa sekularizacije in postavi nov okvir razumevanja tega procesa.

Leta 2015 je prejel diakonsko posvečenje, leta 2016 pa mašniško posvečenje. Po dveh letih kaplanske službe v Gornji Radgoni je na predlog in z dovoljenjem škofa ordinarija msgr. dr. Petra Štumpfa leta 2018 začel s službo vojaškega kaplana v Slovenski vojski.

Deluje v poveljstvu 72. brigade Slovenske vojske s sedežem v Mariboru ter zagotavlja in koordinira duhovno oskrbo v šestih vojašnicah vzhodnega dela Slovenije. V letih 2019, 2021 in 2023-2024 je kot vojaški kaplan zagotavljal duhovno oskrbo pripadnikom slovenskih kontingentov v silah Kforja na Kosovu. V letih 2022-2023 je kot del slovenskega kontingenta v silah eVA na Slovaškem zagotavljal duhovno oskrbo pripadnikom Slovenske vojske. Prav tako se je udeležil dveh misij, v Latviji ter v Bosni in Hercegovini za krajše časovno obdobje, predvsem v času božično-novoletnih in velikonočnih praznikov.

Za svoje delo je prejel naslednje medalje: medalja v službi miru, bronasto medaljo načelnika GŠSV, bronasto medaljo Slovenske vojske, medaljo Nato Balkans Operations, medaljo Češke vojske za mednarodno sodelovanje ter medaljo Slovaške vojske za mednarodno sodelovanje.

Marca 2025 ga je Slovenska škofovska konferenca imenovala za namestnika načelnika Vojaškega vikariata.

Jakob Piletič

mag. teologije, dipl. latinskega jezika, književnosti in kulture ter grškega jezika, književnosti in kulture, vojaški kaplan

Jakob se je rodil 31. julija 1996 v Novem mestu. Po končani osnovni šoli v Kostanjevici na Krki, kjer je preživel otroštvo, ter višji glasbeni šoli v Krškem je nadaljeval šolanje na klasični gimnaziji v Novem mestu in leta 2015 maturiral. Istega leta se je vpisal na Teološko fakulteto Univerze v Ljubljani in vstopil v ljubljansko semenišče. Magistrski študij teologije je končal leta 2021 in bil istega leta tudi posvečen v duhovnika ter začel z doktorskim študijem.

Prva tri leta duhovništva je opravljal kaplansko službo v župnijah Metlika, Suhor in Radovica. Od leta 2021 opravlja tudi službo tiskovnega predstavnika Škofije Novo mesto. Vzporedno s študijem teologije se je na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani posvečal tudi dvopredmetnemu študiju grškega ter latinskega jezika, književnosti in kulture, ki ga je spomladi leta 2024 tudi uspešno končal.

Junija 2024 se je zaposlil v Slovenski vojski v Vojaškemu vikariatu. Na Temeljnem strokovnem vojaškem usposabljanju v Vipavi je bil najboljši strelec. Zadolžen je za duhovno oskrbo enot v vojašnici Novo mesto in v vojašnici Cerklje ob Krki.

Junija 2024 se je zaposlil v Slovenski vojski v Vojaškemu vikariatu. Na Temeljnem strokovnem vojaškem usposabljanju v Vipavi je bil najboljši strelec. Zadolžen je za duhovno oskrbo enot v vojašnici Novo mesto in v vojašnici Cerklje ob Krki.

Gašper Naglost

mag. teologije, vojaški kaplan

Gašper Naglost se je rodil 19. maja 1993 v Postojni. Svoje otroštvo je preživel v Vipavi, kjer je obiskoval osnovno šolo in gimnazijo. Študij je nadaljeval na Teološki fakulteti v Ljubljani, kjer je 2018 tudi diplomiral. V času študija je opravil prostovoljno služenje vojaškega roka v Bohinjski Beli. Istega leta je prejel duhovniško posvečenje. Od 2018 do 2024 je na škofiji Koper deloval kot župnijski vikar in sicer na območju župnije Ilirska Bistrica.

V enoti Vojaški vikariat SV se je zaposlil septembra 2024. Duhovno oskrbuje vojašnico Janka Premrla Vojka v Vipavi in Vojašnico slovenskih pomorščakov v Ankaranu.

Klemen Štavbar

univ. dipl. teolog, vojaški kaplan - diakon

Klemen Štavbar se je rodil 10. oktobra 1979 v šestčlanski družini. Osnovnošolska leta je preživel v Mariboru, gimnazijska pa na Škofijski klasični gimnaziji v Ljubljani. Na Teološki fakulteti je diplomiral leta 2006 in v tem času opravil prostovoljno služenje vojaškega roka v Postojni. Vsa leta študija je bil dejavno vključen v projekte Slovenske Karitas pri obnovi Bosne in Hercegovine.

Leta 2008 se je zaposlil v Vojaškem vikariatu Slovenske vojske in bil leta 2021 v Mariboru posvečen za diakona.

Trenutno deluje v 670. logističnem polku in po potrebi pokriva druge enote vzhodne Slovenije.

Je udeleženec sedmih mednarodnih operacij in misij, za kar je prejel številne medalje zveze Nato in medalje v službi miru. Poleg teh je prejel še: bronasto medaljo generala Maistra, medaljo načelnika GŠSV, bronasto medaljo Slovenske vojske, bronasto medaljo načelnika GŠSV, bronasto medaljo 670. logističnega bataljona, srebrni križ za zasluge reda svetega Jurija avstrijske vojaške škofije.

Od leta 2009 je poročen z ženo Maryléne, s katero imata tri otroke Laro, Benjamina ter Ano in živijo v Framu pri Mariboru.

Dejan Glavač

univ. dipl. teolog, pastoralni asistent

Dejan Glavač se je rodil 16. februarja 1974 v Trbovljah. Otroštvo je preživel na podežlju na Dobovcu. Po končani osnovni šoli v Trbovljah je šolanje nadaljeval v srednji elektrotehnični šoli v Zagorju ob Savi. Po srednji šoli je opravil služenje vojaškega roka v Častni četi Slovenske vojske. Študij je nadaljeval na Teološki fakulteti v Ljubljani. Med študijem je spoznal ženo Ano in se poročil leta 1996 ter leta 2000 diplomiral.

Po študiju je nabiral delovne izkušnje kot socialni delavec v Centru za tujce Generalne policijske uprave v Ljubljani in Postojni. Po opravljenem pripravništvu in uspešno opravljenem državnem izpitu je svojo strokovno pot nadaljeval v Vzgojnem zavodu v Planini kot vzgojitelj v skupini otrok z vedenjskimi motnjami.

V Slovenski vojski se je zaposlil avgusta 2004 in sicer kot pastoralni asistent v Vojaškem vikariatu. Od takrat je odgovoren za duhovno oskrbo enot vojašnic Vipava, Pivka, Postojna, Ankaran, Ajševica, Škrilj in občasno Vrhnika ter Kranj.

Leta 2020 je uspešno opravil selekcijo za pripadnika Specialne enote Slovenske vojske. V vojaški karieri je bil trikrat napoten na opravljanje dela v tujino – Kfor. Od začetka ustanovitve Karitasa Vojaškega vikariata opravlja tudi službo generalnega tajnika.

Za svoje delo je prejel bronasto medaljo načelnika GŠSV, bronasto medaljo PDRIU, srebrno medaljo načelnika GŠSV, bronasto medaljo Slovenske vojske, dvakrat medaljo v službi miru Kforja, bronasti znak Centra za usposabljanje ter znak za dolgoletno služenje za 20 let.

Zasebno je dejaven v Društvu Malteška pomoč Slovenija in je prejemnik odlikovanja Suverenega malteškega viteškega reda ter odlikovanja Suverenega Malteškega viteškega reda za delo v Ukrajini, bronaste medalje zveze veteranov vojne za Slovenijo Nova Gorica in odlikovanja občine Kočevje.

Z družino živi v Postojni.

Janez Mevec

mag. teologije, pastoralni asistent

Janez Mevec se je rodil 1. novembra 1993 v Ljubljani. Odraščal je v Borovnici. Po zaključeni Osnovni šoli dr. Ivana Korošca je šolanje nadaljeval na Gimnaziji Ledina. Na Teološko fakulteto se je vpisal po sili razmer. Željene psihologije na Filozofski fakulteti žal ni mogel vpisati zaradi previsoke omejitve pri vpisu. Magister teologije je postal leta 2020. V magistrskem delu je raziskoval krizo identitete in iskanje smisla mlade generacije. Leta 2022 je svoj drugi magistrski študij nadaljeval na Novi univerzi, na Fakulteti za mednarodne in diplomatske študije. V magistrskem delu je primerjal delo pastoralnega asistenta doma, na misiji Kforja in ga primerjal z Latvijo.

V SV in VVIK se je zaposlil leta 2021. Po končanem temeljnem vojaškem strokovnem usposabljanju je kot pastoralni asistent postal zadolžen za Veščinski center, Teritorialni polk 1. brigade na Ajševici in za 430. mornariški divizion v Ankaranu.

Je kolesar, gornik, pevec, aktivno sodeluje v lokalni skupnosti v Prostovoljnem gasilskem društvu, Jamarskem klubu in Čebelarskem društvu, kateremu tudi predseduje.

Nina Dobrajc

univ. dipl. teologinja, pastoralna asistentka

Nina Dobrajc se je rodila 29. novembra 1984 v Kranju. Osnovno šolo je obiskovala v Škofji Loki, prav tako jezikoslovno gimnazijo. Na Teološki fakulteti v Ljubljani je končala študij enopredmetne teologije, vzporedno pa se je izobraževala na področju zobozdravstva in se po zaključku študija tudi redno zaposlila. Deset let je opravljala delo zobne asistentke v ambulantah za odrasle in šolsko mladino.

Od leta 2012 do 2016 je opravila številna šolanja s področja tradicionalne medicine (bioterapija, masaže, refleksoterapija, osteopatija idr.) in svoja znanja uporabljala pri delu s pacienti, posebej z otroki.

Leta 2019 se je zaposlila v programu neformalnega izobraževanja Projektno učenje mlajših odraslih kot mentorica mladim.

Od januarja 2020 je zaposlena v Vojaškem vikariatu Slovenske vojske. Prve štiri mesece je delovala na Poveljstvu sil Slovenske vojske, nato pa je bila v letu 2021 imenovana za pastoralno asistentko na 1. brigadi v vojašnici Edvarda Peperka v Ljubljani. Duhovno oskrbo zagotavlja tudi v 132. GORB v Vojašnici Boštjana Kekca na Bohinjski Beli in v 157. LOGP v vojašnici slovenske Teritorialne obrambe v Šentvidu.

Za svoje delo je prejela bronasto medaljo načelnika Generalštaba Slovenske vojske.

S sinom živi v Škofji Loki.

Dominik Tikvič

univ. dipl. teolog, pastoralni asistent

Dominik Tikvič se je rodil 25. maja 1981 na Ptuju. Otroštvo je preživel na podeželju v Mestnem Vrhu v družini osmih otrok. Po končani osnovni šoli na Grajeni pri Ptuju je končal Srednjo lesarsko šolo Maribor, opravil maturitetni tečaj na Gimnaziji Moste in se vpisal na študij teologije v Ljubljani. Leta 2007 ga je uspešno končal in nadaljeval podiplomski študij na Papeški univerzi sv. Bonaventura v Rimu. Študij Duhovnosti svetega Frančiška Asiškega v Rimu je končal leta 2013.

Leta 2009 je bil posvečen v katoliškega duhovnika v skupnosti bratov minoritov (OFM Conv.), kjer je od 2009 do 2017 opravljal različne službe (kaplana, župnika, tajnika, definitorja, gvardijana ...). Iz osebnih razlogov je leta 2017 zapustil redovno skupnost in si ustvaril družino. Zaposlil se je v Zavodu za usposabljanje, delo in varstvo Dornava, kjer je delal z osebami z motnjami v duševnem in telesnem razvoju. Najprej je deloval

kot inštruktor v lesni delavnici, nato kot pedagoški delavec z uporabniki z motnjo avtističnega spektra.

Leta 2022 je končal izpopolnjevalni program Karitativnega in humanitarnega dela na Teološki fakulteti.

V Vojaškem vikariatu se je zaposlil julija 2022. Najprej je opravil Temeljno vojaško strokovno usposabljanje v Vipavi in bil kasneje imenovan za pastoralnega asistenta. Duhovno oskrbo zagotavlja v vojašnici Franca Rozmana Staneta Celje in Vojašnici Murska Sobota.

Za opravljanje dela na Natovi misiji na Slovaškem je leta 2025 prejel medaljo v službi miru.

Z ženo in hčerko živi v Senčaku pri Juršincih. Deluje na lokalnem področju kot občinski svetnik občine Juršinci in kot vinski sodnik v Evropskem Redu vitezov vina.

Sebastijan Martinčič

univ. dipl. filozof in prof. teologije, pastoralni asistent

Sebastijan Martinčič se je rodil 21. julija 1978 v Celju. Po osnovni šoli v domačih Radečah in maturi na Gimnaziji Celje - Center je dokončal dvopredmetni študij filozofije in teologije v Ljubljani.

Že v času študija je pridobil licenco za mentorja programa PUM (projektno učenje za mlade), se v okviru salezijanske ustanove zaposlil in se 18 let kot mentor in vodja programa posvečal brezposelnim mladim, ki iz različnih razlogov niso dokončali svojega šolanja. Delo je nato štiri leta nadaljeval kot osebni asistent mlademu ponesrečencu na njegovem domu. V tem času je opravil tudi študijski program Duhovno izpopolnjevanje na Teološki fakulteti in izobraževanje za duhovno spremljanje.

V Vojaškem vikariatu je zaposlen od novembra 2024.

V župniji Izlake vodi mladinsko petje in je odgovoren za birmansko pastoralo. Z ženo Martino sta dejavna v zakonski skupini in sodelujeta v pripravi na zakon. Sta starša štirim otrokom. Skupaj živijo na Izlakah.

Matej Križnar

Matej Križnar se je rodil 9. marca 1973 na Jesenicah. Osnovno šolo je obiskoval v svojem rodnem kraju, prav tako naravoslovno gimnazijo. Po osamosvojitvi Slovenije je tri mesece vojaškega roka odslužil v 310. UC Kranj, tri mesece pa v TO 5370 na Bohinjski Beli. Leta 2001 je vstopil v pogodbeno rezervo na Bohinjsko Belo. Vmes je izkušnje nabiral kot kuhar v pokrajini Yorkshire na Severu Anglije.

Leta 2003 se je zaposlil v Slovenski vojski kot vojak in napredoval do čina naddesetnika v enoti JRKBO. Po dopolnjenem 45. letu mu je Ministrstvo za obrambo ponudilo delovno mesto civilne osebe v Vojaškem vikariatu. Od leta 2018 je tako skrbnik vojaškega objekta Grmez.

Za svoje delo je bil odlikovan z več medaljami: srebrno listino BJBRKO, medalja miru za misijo v Latviji, bronasto in srebrno plaketo Slovenske vojske.

S sinovoma Tianom in Alvinom živi na Jesenicah.

Nekdanji pripadniki Vojaškega vikariata

Msgr. dr. Jože Plut

prvi vojaški vikar

Jože Plut se je rodil 22. februarja 1964 v Ljubljani. Svoje otroštvo je preživel v družini petih otrok na Valični vasi na Dolenjskem. V duhovnika je bil posvečen 29. junija 1989. Kot kaplan je služboval v Stari Loki in v ljubljanski stolnici. Sledili sta dve leti župnikovanja v župniji Mokronog, od koder je odšel za štiri leta za profesorja verouka v Škofijsko klasično gimnazijo in duhovnega vodjo Jegličevega dijaškega doma v Zavodu svetega Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano. Bil je eden izmed pobudnikov za ustanovitev in prvi organizator študentskega doma Janez F. Gnidovec v Zavodu svetega Stanislava.

Jože Plut je diplomiral na Teološki fakulteti v Ljubljani in v letu specializacije pridobil naziv specialist pastoralne teologije. Magistrski študij je končal leta 1996. Svoj doktorat je posvetil proučevanju duhovne oskrbe vojakov v državah sveta. Doktoriral je leta 2002. Njegovo doktorsko delo je izšlo v knjižni obliki z naslovom *Za pravice človeka*.

Delo v okviru Komisije med Vlado Republike Slovenije in Slovensko škofovsko konferenco od leta 1998 je bil njegov prvi doprinos za Slovensko vojsko, saj je bilo eno glavnih poslanstev te komisije uvedba duhovne oskrbe v Slovensko vojsko. Leta 2000 se je zaposlil v okviru Ministrstva za obrambo kot svetovalec Vlade. Sodeloval je pri pripravi Sporazuma med Vlado Republike Slovenije in Slovensko škofovsko konferenco o duhovni oskrbi vojaških oseb v Slovenski vojski (podpisan 21. septembra 2000) in Sporazuma med Vlado Republike Slovenije in Evangeličansko cerkvijo v Republiki Sloveniji o duhovni oskrbi vojaških oseb v Slovenski vojski (podpisan 20. oktobra 2000). Novembra istega leta sta ga predsednik Slovenske škofovske konference dr. Franc Rode in minister za obrambo Janez Janša imenovala za prvega vojaškega duhovnika in vojaškega vikarja.

Prvo izkušnjo z vojaštvom je dobil v letih 1982/83, ko je kot nabornik služil v nekdanji JLA, kasneje pa v vojni za Slovenijo, ki se jo je udeležil in nenačrtovano opravljal naloge vojaškega duhovnika, za kar je prejel tudi naziv veteran vojne za Slovenijo.

Za svoje delo je prejel številna vojaška odlikovanja. Leta 2003 mu je sveti oče papež Janez Pavel II. podelil visoki naziv monsignor.

Delo v Slovenski vojski je sklenil julija 2015.

Milan Pregelj

Milan Pregelj se je rodil 3. aprila 1964 v Postojni. Otroštvo je preživel na Colu, kjer je tudi obiskoval osnovno šolo. Potem je obiskoval Srednjo versko šolo v Vipavi. Po maturi je odslužil vojaški rok v Surdulici in v Bosilegradu na bolgarski meji.

Študij teologije je opravil v Ljubljani. Leta 1988 je diplomiral in v diplomskem delu obravnaval delo in življenje srbske pravoslavne Cerkve. Leta 1989 je bil na Sveti Gori nad Novo Gorico posvečen za duhovnika. Prva tri leta je opravljal duhovniško službo v Cerknem in na Otaležu, nato eno leto v Kopru. Leta 1993 je postal župnik v župnijah Draga, Hrpelje–Kozina, Klanec in Rodik ter bil leta 1998 imenovan za dekana Kraške dekanije. Uredil in upravljal je dom duhovnih vaj v Klanecu pri Kozini.

Leta 2004 se je zaposlil v Vojaškem vikariatu Slovenske vojske kot vojaški kaplan, leta 2015 pa je bil imenovan za namestnika načelnika Vojaškega vikariata.

Decembra 2024 se je upokojil in bil imenovan za dekana Dekanije Nova Gorica in župnika v konkatedrali v Novi Gorici.

Sodeloval je na sedmih mirovniških misijah na Kosovu in v Afganistanu. Za svoje delo je prejel več medalj: bronasta medalja generala Maistra, bronasta medalja PDRIU, bronasta medalja Centra za usposabljanje, bronasta medalja 20. motoriziranega bataljona, medalje Slovenske vojske v službi miru in medalje Nata za delo v mirovniških operacijah.

Aleksander Urek

Aleksander Urek se je rodil 22. septembra 1971 v Šentvidu pri Stični. Za katoliškega duhovnika je bil posvečen 29. junija 1999. Kot župnijski kaplan je pastoralno deloval v župnijah Žiri in Ljubljana Sveti Križ.

Prvič je okusil vojaško življenje kot nabornik JLA zadnje generacije 1990/91, kjer je v rodu zračne obrambe služil vojaški rok na zagrebškem vojaškem letališču Pleso – Velika Gorica, Hrvaška.

V Vojaškem vikariatu je začel delati novembra 2002 in sicer kot katoliški duhovnik za potrebe duhovne oskrbe SV na GŠSV. Marca 2003 ga je vojaški vikar imenoval za vojaškega kaplana v Centru za usposabljanje SV v Vipavi, kjer se je s posebno delovno skupino pod vodstvom kapf. Borisa Geršaka oblikoval program temeljnega in osnovnega vojaškega strokovnega usposabljanja. Duhovno oskrbo je zagotavljal na Primorskem, Gorenjskem in Dolenjskem. Marca 2003 je pripravil blagoslov prve vojaške kapele v SV (Kapela nadangela Mihaela) in sicer v Vojašnici Janka Premrla Vojka v Vipavi.

Od septembra do decembra 2003 je bil slušatelj na Chaplain Basic Officer's Training Course v bazi Borden v Kanadi. Z uveljavljanjem rednega usposabljanja tudi v drugih slovenskih regijah, s povečano željo drugih Poveljstva enot in zavodov SV in z zaposlitvijo novih vojaških kaplanov, ga je vojaški vikar oktobra 2004 imenoval za vojaškega kaplana Poveljstva za podporo, pokrival je področje Gorenjske, Vojašnico 26. oktober na Vrhniki in Dolenjsko. Decembra 2005 je organiziral memorial neznanemu padlemu vojaku in blagoslov vojaške kapele v Kranju (Kapela Angel miru – Angel Slovenije), kapele v Vojašnici Bohinjska Bela (Kapela nadangela Rafaela) in začasne kapele v novomeški vojašnici. Zadnja leta je deloval v poveljstvu Brigade zračne obrambe in letalstva v Cerkljah ob Krki in na Brniku. Napoten je bil na več mirovniških misij na Kosovo in v Afganistan. Za svoje delo je prejel več medalj zveze Nato in Slovenske vojske.

Delo vojaškega kaplana v SV je sklenil 2016.

Vito Muhič

Pater Vito Muhič je bil rojen 10. maja 1970 na Ptuju. Po končani osnovni šoli na Ptuju in Srednji verski šoli v Želimljah je odslužil vojaški rok v Sarajevu in končal leto noviciata na otoku Cres. Leta 1995 je položil slovesne zaobljube v redovni skupnosti redovnikov minoritov (OFMConv), 1997 je diplomiral na Teološki fakulteti v Ljubljani in bil istega leta posvečen v duhovnika v Mariboru. Leto dni je kot kaplan služboval v Olimju, štiri leta v Ljubljani v župniji Sostro, dve leti na Ptuju v župniji sv. Petra in Pavla. Štiri leta je bival v samostanski skupnosti pri sv. Trojici v Podlehniku, kjer vršil funkcijo gvardijana. Trenutno je gvardijan v Minoritskem samostanu sv. Frančiška v Piranu.

Kot redovnik je Asistent za »Pravičnost, mir in varovanje stvarstva« za srednjo Evropo (CEC) v Redu minoritov in odgovoren za romanja mladih »Giovani verso Assisi«. Prav tako je član Komisije Pravičnost in mir pri Slovenski škofovski konferenci.

V Vojaškem vikariatu je deloval od 1. septembra 2004 do 30. septembra 2023. Kot vojaški kaplan je skrbel za enote 72. brigade v Mariboru in kasneje za enote 1. brigade v Ljubljani. Večkrat se je udeležil misij na Kosovu, v Afganistanu in Libanonu. Leta 2006 in 2007 se je udeležil NATO/PFP CHAPLAIN OPERATION COURSE v NATO SCHOOL v Oberammergau v Nemčiji.

Za svoje delo je prejel številna vojaška odlikovanja zveze Nato kakor tudi Ministrstva za obrambo.

Dr. Aleksander Erniša

Aleksander Erniša se je rodil 19. januarja 1980 v Murski Soboti. Odraščal je v Gornjih Slavečih, osnovno šolo pa obiskoval v Kuzmi in nato splošno gimnazijo na Slovaškem. V Bratislavi se je 1999 vpisal na Evangeličansko teološko fakulteto Univerze Komenskega, ki jo je pet let kasneje tudi končal kot magister teologije. Četrty letnik je obiskoval na Evangeličanski teološki fakulteti na Dunaju. Po končanem petletnem študiju je bil 3. oktobra 2004 ordiniran v Evangeličansko cerkev na Slovenskem, v kateri je eno leto deloval kot kaplan.

Po končanem temeljnem strokovnem vojaškem usposabljanju v Vipavi, je deloval po različnih vojašnicah, dve leti in pol kot kaplan v 20. motoriziranem bataljonu v Celju. Leta 2008 je bil napoten na šestmesečno misijo na Kosovu. Udeleževal se je različnih tečajev, usposabljanj in vojaških vaj.

Za svoje delo je prejel številna priznanja in medalje Slovenske vojske in zveze Nato.

V Vojaškem vikariatu je kot evangeličanski duhovnik deloval v letih 2005 do 2019. Leta 2019 je za štiri leta odšel na evangeličansko župnijo v Trst, leta 2023 pa se je zaposlil v slovenski Policiji kot evangeličanski vikar.

Primož Kumin

Primož Kumin se je rodil 5. decembra 1989 v Murski Soboti, kjer je obiskoval osnovno šolo in nato srednjo ekonomsko šolo. Na Teološki fakulteti v Ljubljani je končal enopredmetni študij teologije.

Sprva se je zaposlil kot hotelski receptor, ves čas pa ostal tesno povezan z Evangeličansko cerkvijo, kjer je opravljal usposabljanje za kaplana in tudi postal evangeličanski duhovnik.

V Vojaškem vikariatu je bil zaposlen v letih 2019-2023 kot vojaški kaplan evangeličanske veroizpovedi. Dodeljen je bil enotam v vojašnici Franceta Staneta Rozmana v Celju in vojašnici Murska Sobota. Leta 2021 se je udeležil mednarodne operacije miru Kfor.

Od leta 2022 je poročen z Aleksandro in je oče hčerki Paulini.

Od leta 2023 je duhovnik v Evangeličanski cerkvi Dobrega pastirja v Moravskih Toplicah.

Tomaž Lenart

Tomaž Lenart je bil rojen 3. aprila 1977 v Dramljah. Osnovno šolo je obiskoval v svojem rojstnem kraju. V želji, da bi svojo poklicno pot usmeril v pomoč ljudem, se je vpisal na srednjo zdravstveno šolo v Mariboru, kjer je leta 1996 maturiral. Vpisal se je na Teološko fakulteto in leta 2003 diplomiral. Med študijem je odslužil vojaški rok v Vipavi, kjer si je pridobil ved bolničarja.

Po končani diplomi se je kot prvi pastoralni asistent zaposlil v Vojaškem vikariatu Slovenske vojske. Služboval je v 1. in 72. brigadi v Mariboru ter 670. POVLOGB v Slovenski Bistrici. Kot del duhovne oskrbe vojakov in njihovih družinskih članov je skupaj z vojaškimi kaplani organiziral poletne tabore za otroke. Leta 2007 je zapustil redno službo v SV in se vključil v pogodbeno rezervo do leta 2012.

Trenutno deluje kot direktor doma starejših občanov v Žalcu – Zavod Grmovje.

Z ženo in tremi otroki živi v Slovenskih Konjicah.

France Kokalj

France Kokalj se je rodil 11. oktobra 1964 v Ljubljani. Izhaja iz številčne kmečko-delavske družine. Osnovno šolo je obiskoval v Selcih in Železnikih nad Škofjo Loko. Po končani poklicni lesni šoli v Škofji Loki je bil pet let redno zaposlen kot mizar.

Od leta 1987 je v Mariboru dve leti intenzivno posvetil duhovnosti, meditaciji in študiju jezikov, filozofije in zgodovine. Leta 1992 je za leto dni odšel v Rim, kjer je delal kot novinar, prevajalec in spiker na slovenskem oddelku radia Vatikan.

Iz Rima se je za dve leti preselil v Gorico v Italiji, kjer je delal v kulturnem centru Stella Matutina pri projektu povezovanja in sodelovanja Slovencev in Italijanov. Nato se je za tri leta vrnil v Rim na študij in leta 1997 na Papeški univerzi Gregorijani diplomiral iz teologije. Istega leta se je vrnil v Slovenijo in se preselil v Kamnik. Sedem let je bil zaposlen na ljubljanski nadškofiji, kjer je opravljal dela vodje protokola, tehničnega urednika mesečnega informativnega lista Sporočila, tajnika gospodarske komisije in administratorja.

V Vojaškem vikariatu je kot pastoralni asistent deloval v letih 2004 do 2008 in 2012 do 2020.

Silvestra Sadar

Silvestra Sadar je bila rojena 1. januarja 1974 v Ljubljani. Osnovno šolo je obiskovala v Sostrem. Po Srednji pedagoški šoli je začela s študijem teologije v Ljubljani in ga končala leta 1998. Njena prva zaposlitev je bila v knjižnici omenjene fakultete, nato v materinskem domu Zavoda Pelikan - Karitas, kjer se je srečevala s težavami mladih nosečnic, mater in žena, ki so utrpeli zavrnitev ali nasilje svojih partnerjev.

Za oddajo Obzorja duha Televizije Slovenije je nekaj mesecev pripravljala prispevke iz življenja Cerkve doma in po svetu.

Z delom v Slovenski vojski je začela avgusta 2004. Temeljno vojaško strokovno usposabljanje v Učnem centru Vipava je uspešno končala kot prva višja vojaška uslužbenka. Najprej je bila imenovana za pastoralno asistentko v 1. brigadi kasneje je delovala v Vojašnici Petra Petriča v Kranju in v vojašnici Franca Uršiča v Novem mestu.

V okviru domače župnije je dejavna kot katehistinja, animatorka otrok in voditeljica lokalnih prireditev, sodeluje pa tudi pri nastajanju veroučnih učbenikov za osnovnošolske otroke. Za svoje delo je leta 2009 prejela bronasto medaljo NGŠSV, bronasto plaketo Poveljstva za podporo, bronasto medaljo 18. BJRKBO, bronasto medaljo generala Maistra, zahvalo poveljnika TERP 72. brigade, zahvalo poveljnika 72. brigade, bronasto medaljo TERP 72. brigade.

Z delom v Vojaškem vikariatu je sklenila leta 2018.

Lea Hladky Turk

Lea Hladky Turk se je rodila 30. junija 1979 v Ljubljani, kjer je preživljala otroštvo in obiskovala osnovno šolo. Srednješolsko izobrazbo geodetskega tehnika je pridobila v Srednji ekonomski, gradbeni in geodetski šoli v Ljubljani.

Po maturi je začela študirati teologijo in sinologijo. Teologijo je končala leta 2005 z diplomskim delom *Ne-varna navezanost in partnerski odnos*, sinologijo pa leta 2006 z diplomskim delom *Model ljudske pravljice in kitajsko ljudsko prozno slovstvo*, za katero je prejela tudi Prešernovo nagrado Filozofske fakultete v Ljubljani.

Že v času študija je kot prostovoljka aktivno pomagala v knjižnici oddelka za sinologijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani, se ukvarjala z računalniškim oblikovanjem in bila kot animatorka in katehistinja v župniji Marijinega oznanjenja v Ljubljani aktivna na področju pastoralnega dela.

V Vojaškem vikariatu je kot pastoralna asistentka delovala med letoma 2006 do 2016.

Z družino in štirimi otroki živi v Ljubljani.

Marko Škufca

Marko Škufca se je rodil 30. avgusta 1981 v Ljubljani kot prvi izmed petih otrok. Otroštvo je preživel na Spodnjem Brezovem pri Višnji Gori, kjer je obiskoval tudi osnovno šolo. Srednješolsko izobrazbo je pridobil na Škofijski klasični gimnaziji v Šentvidu nad Ljubljano.

Po opravljeni maturi je študij nadaljeval na Teološki fakulteti v Ljubljani. Med študijem je opravil tudi prostovoljno služenje vojaškega roka na Bohinjski Beli in si tako pridobil temeljno strokovno vojaško znanje. Diplomiral je aprila 2008.

V Vojaškem vikariatu Slovenske vojske se je zaposlil oktobra 2008 in ostal do leta 2018.

Za svoje delo je leta 2009 prejel bronasto medaljo 1. brigade Slovenske vojske.

Suzana Kračun

Suzana Kračun se je rodila 23. oktobra 1982 v Celju. Osnovno šolo je obiskovala v Slovenskih Konjicah.

Na gimnaziji Celje - Center, je na smeri predšolska vzgoja maturirala leta 2001 in se vpisala na Teološko fakulteto.

Leta 2002 je bila dobitnica častne štipendije štipendijskega sklada Likovnih prijateljevanj, ki nagraduje nadarjene študente občin Slovenske Konjice, Zreče in Vitanje.

Želja po novem znanju in izkušnjah jo je peljala v Belgijo, kjer je na Katoliški Univerzi Leuven, opravila del študija.

Z željo, da mladim omogoči kvalitetno preživljanje prostega časa in vzgojo za razvijanje vrednot, je leta 2005 ustanovila v Slovenskih Konjicah Mladinski aktiv Rdečega križa "Melise".

Prosti čas v času študija ji je zapolnjevalo prostovoljno delo z otroki in mladimi. Delo vzgojitelja, vodjo tabora ali predavatelja je opravljala za različne ustanove in organizacije, do zdaj je sodelovala z nacionalno agencijo program Mladina, Rdečim križem, Karitasom, Skavti, Slovensko vojsko in Splošno knjižnico Slovenske Konjice.

Poleg vzgoje mladih se je v letih študija udeleževala na športnem področju, profesionalno se je ukvarjala z nogometom, bila je nogometna sodnica in sodila za Nogometno Zvezo Slovenije.

Diplomirala je 2007 v Mariboru in se leto kasneje zaposlila v Slovenski vojski, v enoti Vojaški vikariat. Kot pastoralna asistentka je delovala v 20. MOTB in bila napotena na trimesečno mirovno misijo na Kosovo.

V Vojaškem vikariatu je bila zaposlena od 2008 do 2011.

Mag. Jani Matias Deutsch

Mag. Jani Matias Deutsch je delal v Vojaškem vikariatu kot pastoralni asistent od junija 2007 do januarja 2009.

Matic Vidic

Matic Vidic se je rodil 4. marca 1987 v Novem Mestu. Po končani gimnaziji se je vpisal na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, kjer je končal dvopredmetni program smeri filozofija in teologija. Sprva je svoje izkušnje pridobival v podjetništvu in politiki, leta 2017 se je zaposlil v Vojaškem vikariatu.

Tri leta je deloval v vojašnici Edvarda Peperka v Ljubljani, od leta 2020 pa je bil dodeljen enotam v vojašnicah Novo mesto in Cerklje ob Krki. Ob delu je opravil specializacijo iz logoterapije in nekaj let novo pridobljena znanja vključeval tudi v svoje delo.

Leta 2020 je prejel tudi diakonsko posvečenje, v letu 2023 pa se je odločil za samostojno pot terapevta, predavatelja in pisatelja.

Za delo v SV je prejel bronasto medaljo načelnika GŠSV in plaketo Teritorialnega polka 72. brigade SV.

Od leta 2013 je poročen s Petro, je oče sinu Izaku in z družino živi v Novem mestu.

Miha Novak

Miha Novak se je rodil 16. junija 1992 v Kranju. Po končani osnovni šoli v Kranju je nadaljeval šolanje na Gimnaziji Škofja Loka in se nato vpisal na Teološko fakulteto v Ljubljani in Specialno in rehabilitacijsko pedagogiko na Pedagoško fakulteto v Ljubljani. Leta 2015 je diplomiral iz teoloških in religijskih študij, leta 2016 pa je pridobil naziv profesor specialne in rehabilitacijske pedagogike. Leta 2018 je postal magister zakonskih in družinskih študijev.

Prostovoljni vojaški rok je leta 2017 opravil na Bohinjski Beli.

Zaposlil se je na Osnovni šoli Helene Puhar v Kranju in kasneje na Osnovni šoli Jela Janežiča v Škofji Loki kot profesor specialne in rehabilitacijske pedagogike.

V Vojaškem vikariatu je v letih 2019–2024 opravljal službo pastoralnega asistenta, in sicer v Vojašnici Janka Premrla Vojka v Vipavi in v Vojašnici slovenskih pomorščakov v Ankaranu ter kasneje v Vojašnici Petra Petriča v Kranju in v Vojašnici Boštjana Kekca na Bohinjski Beli. V letu 2020 se je pod njegovim vodstvom prenovila kapela sv. Mihaela v Vojašnici Janka Premrla Vojka v Vipavi.

Leta 2024 se je podal na samostojno pot kot psihoterapevt.

Peter Ferjan

Peter Ferjan, praporščak v Slovenski vojski se je rodil 14. januarja 1968 v Ljubljani. Osnovno šolo je končal v Grosuplju, srednjo kovinarsko pa v Ivančni Gorici. Takoj po šoli se je zaposlil v gospodarstvu. Po končanem služenju vojaškega roka v JLA je bil leta 1989 razporejen v rezervno sestavo TO. V času osamosvajanja je aktivno sodeloval v pripravah in s tem pridobil status veterana.

V Slovenski vojski se je zaposlil leta 1992 v vodu stalne sestave 57. območnega štaba Grosuplje. Nadaljeval je z dodatnimi šolanji in izobraževanji. V letu 1996 je končal šolo za podčastnike in leta 2000 prišel na GŠSV, kjer je opravljal različne dolžnosti.

V obdobju od 2015 do 2021 je svoje delo nadaljeval v Vojaškem vikariatu na administrativno tehničnem področju. Od leta 2021 deluje v Sektorju za finance na oddelku za finančno podporo.

Za doprinos k razvoju SV je Peter prejel številne medalje in priznanja Ministrstva za obrambo.

Peter je poročen in z družino živi v Dolenji vasi pri Polici.

Slavko Kralj

Slavko Kralj se je rodil 12. maja 1968 v Novem mestu. Otroštvo je preživel v Kostanjevici na Krki, kjer je tudi obiskoval osnovno šolo. Srednješolsko izobrazbo je pridobil v takratni Srednji šoli tehniških in zdravstvene usmeritve – smer lesarstvo. Po končani poklicni šoli se je zaposlil v Novolesu v Kostanjevici na Krki. Vojaški rok je odslužil leta 1988 v vojašnici v Vipavi.

Po opravljenem vojaškem roku je nadaljeval s srednješolsko izobrazbo na Srednji šoli tehniških usmeritev in zdravstvene usmeritve v Novem mestu.

V času osamosvojitvene vojne se je kot prostovoljec javil v takratnem 25. območnem štabu TO in se decembra 1991 zaposlil kot vojak stalne sestave. Delo je nadaljeval v 530. učnem centru na Vrhniki. Leta 1995 končal šolo za podčastnike. Leta 2000 je bil na mirovni misiji v MSU 4 v Bosni in Hercegovini. Leta 2003 je nadaljeval delo v Centru za usposabljanje v Vipavi. Štabni tečaj za podčastnike je uspešno končal leta 2006.

V Vojaški vikariat je bil kot podčastnik za administrativne zadeve prerazporejen septembra 2009. Leta 2013 je na kratkotrajni napotitvi v Isaf spremljal vojaškega vikarja in bil jeseni napoten na mirovno misijo Kforja. V Vojaškem vikariatu je služboval do marca 2015.

Trenutno kot praporščak deluje v Enoti za zagotovitev delovanja na GŠSV.

V času svojega dela je prejel bronasto medaljo SV, srebrno medaljo SV, dve medalji v službi miru, bronasti znak 530. UC, plaketa Centra za usposabljanje, bronasti znak Centra za usposabljanje, bronasto medaljo generala Maistra, srebrno medaljo generala Maistra, medaljo načelnika GŠSV, bronasti znak CU.

Z družino živi v Postojni.

Mateja Marič

Mateja Marič se je rodila 8. junija 1970 v Ljubljani. V otroštvu je zaradi očetove službe štiri leta preživela v Clevelandu v Ohio, kjer je obiskovala osnovno šolo do drugega razreda.

Po vrnitvi v Slovenijo je v Ljubljani dokončala osnovno šolo in leta 1989 končala srednjo komercialno šolo. Po srednji šoli se je zaposlila v špediciji Interueropa, kjer je 12 let delala kot samostojni špediter.

Nato je odšla z možem in sinom Urhom v Bruselj, kjer je mož opravljal dolžnost MSSVT. Med bivanjem v Bruslju se je rodila še hčerka Ajda. Po štirih letih so se vrnili v Ljubljano, kjer se je v Slovenski vojski zaposlila kot finančnik v Enoti za podporo GŠSV.

Od leta 2012 do 2017 je v Vojaškem vikariatu opravljala administrativna in finančna dela.

Danes je še vedno zaposlena na GŠSV v Enoti za zagotavljanje delovanja.

Mateja Arko

Švod. Mateja Arko se je rodila 21. julija 1972 v Ljubljani.

V Slovenski vojski je zaposlena od leta 1997, v Vojaškem vikariatu je delala v obdobju od 1. novembra 2008 do 31. aprila 2009.

Cvetka Vrabič

Cvetka Vrabič se je rodila leta 1954 v Paki pri Velenju, očetu Ivanu in materi Tereziji Skaza. Osnovno šolo je obiskovala v Velenju. Po opravljeni poklicni trgovski šoli se je zaposlila v trgovskem podjetju Era v Velenju. Leta 1973 se je poročila, leto kasneje pa je rodila sina. Leta 1975 se je zaposlila v vzgoji in izobraževanju; v tem času je opravila ekonomsko šolo.

Cvetka se je zaposlila v Slovenski vojski 1995. Med službovanjem v SV je uspešno opravila podčastniško šolo in pridobila čin vodnika ter po nekaj letih pridobila čin višjega vodnika.

Leta 2004 je diplomirala na višji strokovni šoli in je od leta 2005 delala v Vojaškem vikariatu kot administratorica. Upokojila se je 31. decembra 2008.

